

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 1151/2012

z dnia 21 listopada 2012 r.

w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 i art. 118 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Jakość i różnorodność unijnej produkcji rolnej oraz produkcji w zakresie rybołówstwa i akwakultury stanowią jeden z jej istotnych atutów, dając producentom unijnym przewagę konkurencyjną i przyczyniając się znacznie do utrzymania żywego dziedzictwa kulturalnego i kulinarnego Unii. Cechy te są owocem umiejętności i determinacji unijnych rolników i producentów, którzy zachowują tradycje, uwzględniając jednocześnie najnowsze zmiany w metodach produkcji i surowcach.
- (2) Wśród obywateli i konsumentów w Unii wzrasta zapotrzebowanie na produkty wysokiej jakości, a zarazem na produkty tradycyjne. Obywatele i konsumenci zwracają także uwagę na zachowanie różnorodności produkcji rolnej w Unii. Rodzi to popyt na produkty rolne lub

środki spożywcze o określonych specyficznych cechach, w szczególności związanych z ich pochodzeniem geograficznym.

- (3) Producenci będą w stanie nadal wytwarzać gamę różnorodnych wyrobów o wysokiej jakości jedynie wtedy, gdy za swą pracę otrzymają godziwe wynagrodzenie. W tym celu muszą mieć oni możliwość informowania kupujących i konsumentów o cechach swych wyrobów na zasadach uczciwej konkurencji. Muszą oni mieć również możliwość właściwego oznaczania swych produktów trafiających do obrotu.
- (4) Uruchamianie systemów jakości dla producentów, które będą wynagradzać ich za pracę włożoną w produkcję różnorodnych wyrobów o wysokiej jakości, może być korzystne dla gospodarki obszarów wiejskich. Dotyczy to w szczególności obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania, terenów górskich i regionów najbardziej oddalonych, gdzie sektor rolny ma znaczący udział w gospodarce, a koszty produkcji są wysokie. W ten sposób systemy jakości mogą wnieść swój wkład w politykę rozwoju obszarów wiejskich, oraz w politykę wsparcia dochodu i politykę rynkową w ramach wspólnej polityki rolnej (WPR) a także stanowić ich dopełnienie. W szczególności mogą wspomóc obszary, na których sektor rolny ma istotne znaczenie gospodarcze, a zwłaszcza obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania.
- (5) Priorytety polityczne strategii „Europa 2020” określone w komunikacie Komisji zatytułowanym „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” obejmują cele zakładające osiągnięcie konkurencyjnej gospodarki opartej na wiedzy i innowacji oraz wspieranie gospodarki o wysokim poziomie zatrudnienia, zapewniającej spójność społeczną i terytorialną. Polityka jakości produktów rolnych powinna zatem zapewnić producentom właściwe instrumenty pozwalające na skuteczniejsze oznaczanie i promowanie tych spośród ich wyrobów, które mają określone cechy, chroniąc jednocześnie tych producentów przed nieuczciwymi praktykami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 218 z 23.7.2011, s. 114.⁽²⁾ Dz.U. C 192 z 1.7.2011, s. 28.⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 listopada 2012 r.

- (6) Należy przewidzieć środki uzupełniające, które będą zgodne z zasadami pomocniczości i proporcjonalności.
- (7) Środki polityki jakości produktów rolnych zostały ustanowione w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1601/91 z dnia 10 czerwca 1991 r. ustanawiającym ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopodobnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych⁽¹⁾; dyrektywie Rady 2001/110/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. odnoszącej się do miodu⁽²⁾ w szczególności w jej art. 2; rozporządzeniu Rady (WE) nr 247/2006 z dnia 30 stycznia 2006 r. w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej⁽³⁾, w szczególności w jego art. 14; rozporządzeniu Rady (WE) nr 509/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie produktów rolnych i środków spożywczych będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami⁽⁴⁾; rozporządzeniu Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽⁵⁾; rozporządzeniu Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającym wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”)⁽⁶⁾, w szczególności w części II, tytuł II, rozdział I, sekcja I oraz w sekcji Ia, podsekcja I; rozporządzeniu Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i etykietowania produktów ekologicznych⁽⁷⁾ oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych⁽⁸⁾.
- (8) Etykietowanie produktów rolnych i środków spożywczych powinno podlegać ogólnym zasadom ustanowionym w dyrektywie 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstwa państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych⁽⁹⁾, w szczególności przepisom mającym na celu uniemożliwienie takiego etykietowania, które mogłoby dezorientować konsumentów lub wprowadzić ich w błąd.
- (9) W komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie polityki jakości produktów rolnych za priorytet uznano osiągnięcie poprawy ogólnej spójności i konsekwencji polityki jakości produktów rolnych.
- (10) System oznaczeń geograficznych dotyczący produktów rolnych i środków spożywczych i system gwarantowanych tradycyjnych specjalności mają pewne wspólne cele i przepisy.
- (11) Od pewnego czasu Unia stara się stosować podejście mające na celu uproszczenie ram regulacyjnych WPR. To podejście należy zastosować także wobec uregulowań dotyczących przepisów dotyczących polityki jakości produktów rolnych, nie kwestionując szczególnych cech tych produktów.
- (12) Niektóre uregulowania składające się na politykę jakości produktów rolnych zostały ostatnio poddane przeglądowi, ale nie zostały jeszcze w pełni wdrożone. Z tego też względu nie powinny być one objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia. Można jednak włączyć je na późniejszym etapie – po pełnym wdrożeniu aktów prawnych.
- (13) W świetle powyższego, następujące przepisy należy scalić w jednolite ramy prawne obejmujące nowe lub znowelizowane przepisy rozporządzeń (WE) nr 509/2006 i (WE) nr 510/2006 a także te przepisy rozporządzeń (WE) nr 509/2006 i (WE) nr 510/2006, które pozostaną w mocy.
- (14) W celu zapewnienia jasności i przejrzystości należy zatem uchylić rozporządzenia (WE) nr 509/2006 i (WE) nr 510/2006 i zastąpić je niniejszym rozporządzeniem.
- (15) Zakres stosowania niniejszego rozporządzenia należy ograniczyć do przeznaczonych do spożycia przez ludzi produktów rolnych, wymienionych w załączniku I do Traktatu oraz do wykazu produktów niewymienionych w tym załączniku, ściśle związanych z produkcją rolną lub z gospodarką obszarów wiejskich.
- (16) Stosowanie przepisów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu nie powinno mieć wpływu na istniejące prawodawstwo unijne dotyczące win, win aromatyzowanych, napojów spirytusowych, produktów rolnictwa ekologicznego lub regionów najbardziej oddalonych.
- (17) Zakres nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych należy ograniczyć do produktów, w przypadku których istnieje nierozłączny związek między cechami produktu lub środka spożywczego a obszarem geograficznym pochodzenia. Włączenie do obecnego systemu jedynie niektórych rodzajów czekolady jako wyrobów cukierniczych stanowi nieprawidłowość, którą należy naprawić.
- (18) Konkretnymi celami ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych są: zapewnienie rolnikom i producentom godziwego dochodu z tytułu własności i cech danego produktu lub sposobu jego wytwarzania, oraz dostarczenie jasnych informacji na temat produktów, których określone cechy mają związek z pochodzeniem geograficznym, co pozwoli konsumentom na podejmowanie bardziej świadomego wyboru co do zakupów.

(1) Dz.U. L 149 z 14.6.1991, s. 1.

(2) Dz.U. L 10 z 12.1.2002, s. 47.

(3) Dz.U. L 42 z 14.2.2006, s. 1.

(4) Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 1.

(5) Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

(6) Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

(7) Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1.

(8) Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16.

(9) Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29.

- (19) Zapewnienie jednolitego poszanowania na terytorium całej Unii praw własności intelektualnej związanych z chronionymi w Unii nazwami jest priorytetem, którego realizacja może być skuteczniejsza na szczeblu unijnym.
- (20) Unijne ramy ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, przewidujące wpisywanie ich do rejestru, ułatwiają rozwój tych instrumentów, ponieważ wynikające z nich spójniejsze podejście gwarantuje uczciwą konkurencję między producentami produktów opatrzonych tymi oznaczeniami i zwiększa wiarygodność samych produktów w oczach konsumentów. Należy wprowadzić przepis dotyczący wypracowywania nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych na szczeblu unijnym oraz promować tworzenie mechanizmów ich ochrony w państwach trzecich w ramach Światowej Organizacji Zdrowia (WTO) lub umów wielo- i dwustronnych, przyczyniając się tym samym do uznawania jakości produktów i modelu ich wytwarzania jako czynników przydających tym produktom wartości.
- (21) W świetle doświadczeń zebranych podczas wdrażania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 510/2006 istnieje potrzeba, aby rozwiązać określone kwestie, objaśnić i uprościć niektóre przepisy oraz usprawnić procedury w ramach tego systemu.
- (22) W świetle obowiązującej praktyki należy precyzyjniej zdefiniować i utrzymać dwa odrębne instrumenty określające związek między produktem a obszarem geograficznym jego pochodzenia, mianowicie chronioną nazwę pochodzenia i chronione oznaczenie geograficzne. Należy jednakże przyjąć określone zmiany do przedmiotowych definicji – nie zmieniając koncepcji tych instrumentów – tak aby w większym stopniu uwzględniały one definicję oznaczeń geograficznych ustanowioną w Porozumieniu w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej i aby uprościć je i wyjaśnić, ułatwiając przedsiębiorcom ich zrozumienie.
- (23) Produkt rolny lub środek spożywczy opatrzony takim opisem geograficznym powinien spełniać określone warunki ustalone w specyfikacji, takie jak konkretne wymogi mające na celu ochronę zasobów naturalnych lub krajobrazu na obszarze, na którym jest produkowany, lub poprawę dobrostanu zwierząt gospodarskich.
- (24) Nazwy pochodzenia oraz oznaczenia geograficzne, które mają zostać objęte ochroną na terytoriach państw członkowskich, powinny być rejestrowane jedynie na szczeblu unijnym. Ze skutkiem od dnia złożenia wniosku o rejestrację na szczeblu unijnym państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznawania na szczeblu krajowym tymczasowej ochrony, która nie będzie miała wpływu na handel wewnątrzunijny ani międzynarodowy. Ochrona przysługująca na mocy niniejszego rozporządzenia od momentu dokonania rejestracji, powinna być dostępna na zasadach równości dla nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych państw trzecich, które spełniają stosowne kryteria oraz zostały objęte ochroną w ich kraju pochodzenia.
- (25) Procedura rejestracji na szczeblu unijnym powinna umożliwiać każdej, mającej uzasadniony interes osobie fizycznej lub prawnej z państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym złożono wniosek, lub z państwa trzeciego, wykonywanie przysługujących jej praw przez zgłaszanie sprzeciwu.
- (26) Wpis do rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych powinien również dostarczać informacji konsumentom oraz podmiotom uczestniczącym w handlu.
- (27) Unia negocjuje ze swoimi partnerami handlowymi umowy międzynarodowe, w tym umowy dotyczące ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych. Aby ułatwiać informowanie opinii publicznej o tym, które nazwy korzystają z tego typu ochrony, a w szczególności, aby zapewnić ochronę nazw i kontrolę nad sposobem ich wykorzystania, nazwy te mogą być wpisywane do rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych. Nazwy te należy wpisywać do rejestru, jako chronione oznaczenia geograficzne, chyba że w takich umowach międzynarodowych zostaną one wyraźnie oznaczone jako nazwy pochodzenia.
- (28) Ze względu na ich szczególnie charakter, w odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych należy przyjąć przepisy szczegółowe dotyczące etykietowania, które będą zobowiązywać producentów do stosowania na opakowaniach odpowiednich unijnych symboli lub oznaczeń. W przypadku nazw unijnych należy wprowadzić obowiązek stosowania takich symboli lub oznaczeń, tak aby – z jednej strony – przybliżyć konsumentom tę kategorię produktów i związane z nimi gwarancje – a z drugiej strony – umożliwić zwiększenie rozpoznawalności tych produktów na rynku, ułatwiając w ten sposób kontrole. Uwzględniając wymogi WTO, korzystanie z tego rodzaju symboli lub oznaczeń powinno być dobrowolne dla państw trzecich w przypadku oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia.
- (29) Należy przyznać ochronę nazwom wpisanym do rejestru, tak aby zapewnić uczciwe korzystanie z tych nazw i zapobiec praktykom, które mogłyby wprowadzić w błąd konsumentów. Ponadto należy wyraźnie doprecyzować środki służące zapewnieniu ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia, w szczególności w zakresie roli odgrywanej przez grupy producentów oraz właściwe organy państw członkowskich.
- (30) Należy przewidzieć szczególne odstępstwa dopuszczające stosowanie przez okres przejściowy zarejestrowanej nazwy jednocześnie z innymi nazwami. Odstępstwa te

(¹) Dz.U. L 208 z 24.7.1992, s. 1.

należy uprościć i doprecyzować. W pewnych przypadkach, aby pokonać okresowe trudności i osiągnąć długoterminowy cel, jakim jest zagwarantowanie przestrzegania specyfikacji przez wszystkich producentów, takie odstępstwa mogą zostać przyznane na okres do 10 lat.

- (31) Należy doprecyzować zakres ochrony przyznawanej na mocy niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do ograniczeń w zakresie rejestracji nowych znaków towarowych ustanowionych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r., tak aby zbliżyć do siebie przepisy państw członkowskich dotyczące znaków towarowych⁽¹⁾, w przypadku których zachodzi konflikt z rejestracją chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, tak jak ma to już miejsce w przypadku rejestracji nowych znaków towarowych na szczeblu unijnym. Takie doprecyzowanie jest także niezbędne w odniesieniu do właścicieli wcześniej nabytych praw własności intelektualnej, w szczególności tych, które dotyczą znaków towarowych i nazw homonimicznych zarejestrowanych, jako chronione nazwy pochodzenia lub chronione oznaczenia geograficzne.
- (32) Należy rozszerzyć ochronę nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, tak aby uwzględnić przypadki niewłaściwego stosowania, imitowania i przywoływania zarejestrowanych nazw w przypadku towarów oraz usług, tak aby zagwarantować wysoki poziom ochrony i zrównać go z poziomem obowiązującym w sektorze wina. W przypadkach, w których produkty posiadające chronione nazwy pochodzenia i chronione oznaczenia geograficzne są wykorzystywane jako składniki, należy uwzględnić komunikat Komisji zatytułowany „Wytyczne w sprawie etykietowania środków spożywczych wykorzystujących produkty posiadające chronione nazwy pochodzenia (ChNP) i chronione oznaczenia geograficzne (ChOG) jako składniki”.
- (33) Nazwy już zarejestrowane na mocy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 w dniu 3 stycznia 2013 r. powinny w sposób ciągły korzystać z ochrony na mocy niniejszego rozporządzenia i powinny zostać automatycznie włączone do rejestru.
- (34) Szczególnym celem systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności jest wspieranie producentów produktów tradycyjnych w informowaniu konsumentów o cechach stanowiących wartość dodaną ich produktów. W swoim obecnym kształcie system gwarantowanych tradycyjnych specjalności nie wykorzystuje jednak swojego potencjału, ponieważ zarejestrowano jedynie kilka nazw. Należy zatem poprawić, wyjaśnić i uściślić obowiązujące przepisy, tak aby sam system stał się bardziej zrozumiały, funkcjonalny i atrakcyjny dla potencjalnych wnioskodawców.
- (35) W ramach obecnego systemu możliwe jest zarejestrowanie nazwy do celów identyfikacyjnych bez zastrzeżenia tej nazwy w Unii. Ponieważ możliwość ta nie spotkała się z należyтым zrozumieniem wśród zainteresowanych stron, a funkcję identyfikowania tradycyjnych produktów – zgodnie z zasadą pomocniczości – można skuteczniej realizować na szczeblu regionalnym lub na

szczeblu państwa członkowskiego, należy znieść tę możliwość. W świetle zebranych doświadczeń niniejszy system powinien służyć jedynie zastrzeżeniu nazw na terytorium Unii.

- (36) Aby zapewnić, że w ramach niniejszego systemu rejestrowane będą nazwy prawdziwych produktów tradycyjnych, należy dostosować kryteria i warunki rejestracji nazw, w szczególności te dotyczące określenia „tradycyjności”, które powinno obejmować produkty, które produkowane są przez znacząco długi czas.
- (37) Aby zapewnić zgodność gwarantowanych tradycyjnych specjalności ze specyfikacją oraz ich jednorodny charakter, grupy producentów powinny same określać cechy produktu w specyfikacji. Producenci z państw trzecich powinni mieć możliwość zarejestrowania nazwy, jako gwarantowanej tradycyjnej specjalności.
- (38) Aby gwarantowane tradycyjne specjalności mogły zostać zastrzeżone, powinny zostać zarejestrowane na szczeblu unijnym. Wpis do rejestru powinien również dostarczać informacji konsumentom oraz podmiotom uczestniczącym w handlu.
- (39) Aby nie dopuścić do stworzenia nieuczciwych warunków konkurencji, każdy producent, w tym producent z państwa trzeciego, powinien mieć możliwość korzystania z zarejestrowanej nazwy gwarantowanej tradycyjnej specjalności pod warunkiem że dany produkt spełnia wymogi stosownej specyfikacji, a producent ten został objęty systemem kontroli. W przypadku gwarantowanej tradycyjnej specjalności produkowanej na terytorium Unii, na etykiecie powinien widnieć unijny symbol pozwalający na jednoznaczne skojarzenie z oznaczeniem „gwarantowana tradycyjna specjalność”.
- (40) Aby chronić zarejestrowane nazwy przed niewłaściwym wykorzystaniem lub przed praktykami, które mogłyby wprowadzać w błąd konsumentów, ich stosowanie powinno być zastrzeżone.
- (41) W przypadku nazw już zarejestrowanych na mocy rozporządzenia (WE) nr 509/2006, które – w dniu 3 stycznia 2013 r. – w innej sytuacji nie byłyby objęte jego zakresem, ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 509/2006 warunki stosowania tych nazw powinny zachować ważność w okresie przejściowym.
- (42) Należy wprowadzić procedurę rejestracji nazw, które zostały zarejestrowane bez ich zastrzeżenia zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 509/2006, umożliwiającą rejestrację z zastrzeżeniem nazwy.
- (43) Należy również przewidzieć środki przejściowe obowiązujące w odniesieniu do wniosków o rejestrację otrzymanych przez Komisję przed dniem 3 stycznia 2013 r.
- (44) Należy wprowadzić drugi poziom systemów jakości, oparty na określeniach jakościowych, które przydają produktom dodatkowej wartości, mogą być podane do wiadomości w ramach rynku wewnętrznego i są stosowane na zasadzie dobrowolności. Te określenia jakościowe stosowane fakultatywnie powinny odnosić się

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 25.

- do konkretnych cech horyzontalnych, dotyczących co najmniej jednej kategorii produktów, metody produkcji rolnej lub właściwości procesu przetwarzania, stosowanych w konkretnych dziedzinach. Stosowane fakultatywnie określenie jakościowe „produkt górski” jak dotąd spełniało te warunki i przydaje wartości produktom wprowadzanym do obrotu. Komisja może przyjmować wytyczne, aby ułatwić stosowanie dyrektywy 2000/13/WE w przypadkach, w których etykietowanie środków spożywczych może wprowadzić konsumentów w błąd w odniesieniu do określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie, w tym określenia „produkt górski”.
- (45) Aby dać producentom z terenów górskich skuteczny instrument ułatwiający wprowadzenie na rynek ich produktów i zmniejszenie ryzyka dezorientacji konsumenta co do tego, czy produkty dostępne na rynku rzeczywiście pochodzą z terenów górskich, należy wprowadzić przepis określający na poziomie Unii stosowaną fakultatywnie określenie jakościowe dla produktów z terenów górskich. Określenie terenów górskich powinno być oparte na ogólnych kryteriach klasyfikacji stosowanych do identyfikacji terenów górskich w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej ⁽¹⁾.
- (46) Wartość dodana oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności opiera się na zaufaniu konsumentów. Jej wiarygodność zależy od istnienia skutecznej weryfikacji i kontroli. Przedmiotowe systemy jakości należy objąć systemem monitorowania przewidującym kontrole urzędowe zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ⁽²⁾; ten system monitorowania powinien obejmować system kontroli prowadzonych na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. Aby wesprzeć państwa członkowskie w skuteczniejszym stosowaniu rozporządzenia (WE) nr 882/2004 w zakresie kontroli oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności, w niniejszym rozporządzeniu należy wprowadzić odniesienia do najistotniejszych artykułów.
- (47) Aby zagwarantować konsumentom szczególne cechy związane z oznaczeniami geograficznymi i gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami, podmioty zaangażowane należy objąć systemem kontroli zgodności ze specyfikacją produktu.
- (48) Aby właściwe organy dawały gwarancję bezstronności i skuteczności, powinny one spełniać szereg kryteriów operacyjnych. Należy przewidzieć przepisy umożliwiające przekazywanie organom kontrolnym uprawnień do przeprowadzania określonych zadań kontrolnych.
- (49) W zakresie akredytacji organów kontrolnych należy wykorzystać normy europejskie (normy EN) opracowane przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) oraz normy międzynarodowe opracowane przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO) a organy te powinny stosować wspomniane normy w swoich działaniach. Akredytacja tych organów powinna być dokonywana zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającym wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów na rynek ⁽³⁾.
- (50) Informacje o działaniach kontrolnych w zakresie oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności należy włączyć do wieloletnich krajowych planów kontroli oraz rocznych sprawozdań przygotowywanych przez państwa członkowskie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004.
- (51) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość pobierania opłat w celu pokrycia ponoszonych kosztów.
- (52) Istniejące przepisy dotyczące ciągłości korzystania z nazw, które są nazwami rodzajowymi, należy uściślić, tak aby terminy rodzajowe, które są podobne do nazwy lub określenia objętego ochroną lub zastrzeżeniem albo stanowią jej część, zachowały swój status nazwy rodzajowej.
- (53) Datą, według której ustanawiane będzie pierwszeństwo chronologiczne znaku towarowego i nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego powinna być: data złożenia wniosku o rejestrację znaku towarowego w Unii lub w państwach członkowskich oraz data złożenia w Komisji wniosku o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego.
- (54) Należy utrzymać stosowanie przepisów dotyczących odmowy uznania nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego ze względu na konflikt z wcześniejszym znakiem towarowym lub współistnienia takich nazw lub oznaczeń.
- (55) Kryteria, zgodnie z którymi należy odmówić uznania późniejszych znaków towarowych lub – w przypadku ich rejestracji – unieważnić je ze względu na ich konflikt z wcześniejszymi nazwami pochodzenia lub oznaczeniami geograficznymi, powinny odpowiadać ustanowionemu zakresowi ochrony nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych.
- (56) Na przepisy systemów ustanawiające prawa własności intelektualnej, a w szczególności przepisy ustanowione w ramach systemu jakości dotyczącego nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych lub przepisy ustanowione na mocy prawa o znakach towarowych, nie powinno wpływać zastrzeżenie nazw oraz ustanawianie oznaczeń i symboli na mocy systemów jakości dotyczących gwarantowanych tradycyjnych specjalności i określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, s. 80.

⁽²⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.

- (57) Należy wyraźnie określić i uznać rolę grup. Grupy odgrywają kluczową rolę w procesie składania wniosku o rejestrację nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności, a także w zmianach specyfikacji i wniosków o cofnięcie rejestracji. Grupa może także prowadzić działania związane z nadzorem nad realizacją ochrony zarejestrowanych nazw, zgodnością produkcji ze specyfikacją produktu, informowaniem o zarejestrowanej nazwie i jej promocją oraz zasadniczo wszelkie działania, których celem jest podniesienie wartości zarejestrowanych nazw i zwiększenie skuteczności systemów jakości. Powinna ponadto obserwować pozycję produktów na rynku. Działania te nie powinny jednakże ułatwiać zachowań antykonkurencyjnych, które byłyby niezgodne z art. 101 i art. 102 Traktatu, ani do takich zachowań prowadzić.
- (58) W celu zapewnienia, aby zarejestrowane nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne oraz gwarantowane tradycyjne specjalności spełniały wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, wnioski powinny być rozpatrywane przez organy krajowe danych państw członkowskich z zastrzeżeniem zgodności z minimalnymi wspólnymi przepisami, w tym z krajową procedurą sprzeciwu. Następnie wnioski powinny być zbadane przez Komisję w celu zapewnienia, że nie zawierają one żadnych oczywistych błędów oraz że uwzględniono prawo unijne i interesy zainteresowanych stron spoza państwa członkowskiego, w którym je złożono.
- (59) Należy umożliwić rejestrowanie jako nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne oraz jako gwarantowane tradycyjne specjalności nazw dotyczących produktów pochodzących z państw trzecich, które spełniają warunki określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (60) Symbole, oznaczenia i skróty oznaczające uczestnictwo w systemie jakości oraz związane z nimi prawa należące do kompetencji Unii powinny być chronione zarówno w Unii, jak i w państwach trzecich, by zagwarantować, że stosowane są w odniesieniu do autentycznych produktów, a klienci nie są wprowadzani w błąd co do właściwości tych produktów. Ponadto, aby ochrona była skuteczna, Komisja powinna mieć dostęp do rozsądnej kwoty środków budżetowych na zasadzie scentralizowanej w ramach rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽¹⁾ oraz zgodnie z art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ⁽²⁾.
- (61) Należy skrócić i usprawnić – w szczególności w zakresie procesu podejmowania decyzji – procedurę rejestracji chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności, włącznie z okresem badania wniosku i okresem przysługującym na wniesienie sprzeciwu. Odpowiedzialność za proces podejmowania decyzji w sprawie rejestracji powinna ponosić Komisja, w określonych warunkach wspomagana przez państwa członkowskie. Należy ustanowić procedury umożliwiające zmianę specyfikacji produktów po ich rejestracji oraz cofnięcie rejestracji nazw, w szczególności jeżeli produkt przestał być zgodny ze stosowaną specyfikacją lub jeżeli dana nazwa nie jest już stosowana na rynku.
- (62) Należy przyjąć odpowiednie przepisy proceduralne ułatwiające transgraniczne składanie wspólnych wniosków o rejestrację chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych lub gwarantowanych tradycyjnych specjalności.
- (63) W celu umożliwienia Komisji uzupełniania lub zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do uzupełniania listy produktów określonej w załączniku I do niniejszego rozporządzenia; ustanawiania ograniczeń i odstępstw związanych z pochodzeniem paszy w przypadku nazwy pochodzenia; ustanawiania ograniczeń i odstępstw związanych z ubojem zwierząt lub pochodzeniem surowców; ustanawiania przepisów ograniczających zakres informacji zawartych w specyfikacjach; ustanawiania symboli unijnych; ustanawiania dodatkowych przepisów przejściowych celem ochrony praw i uzasadnionych interesów zainteresowanych producentów lub stron; dodatkowego uszczegóławiania kryteriów kwalifikowalności dla nazw gwarantowanych tradycyjnych specjalności; ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących kryteriów dla określenia jakościowych stosowanych fakultatywnie; zastrzegania dodatkowego określenia jakościowego stosowanego fakultatywnie, ustanawiając warunki jego użycia i zmieniając te warunki; ustanawiania odstępstw od używania określenia „produkt górski” i ustanawiania metod produkcji, i innych kryteriów istotnych dla stosowania tego określenia jakościowego stosowanego fakultatywnie, w szczególności ustanawiania warunków, na jakich dozwolone jest, by surowce lub pasze pochodziły spoza obszarów górskich; ustanawiania dodatkowych przepisów dotyczących określenia rodzajowego statusu terminów w Unii; ustanawiania przepisów określających stosowanie nazw odmian roślin lub gatunków zwierząt; określania zasad przeprowadzania krajowej procedury sprzeciwu w odniesieniu do wspólnych wniosków dotyczących terytorium więcej niż jednego kraju; oraz ogólnie w odniesieniu do uzupełniania przepisów dotyczących procesu składania wniosków, procedury sprzeciwu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1.

procesu zmiany i cofnięcia rejestracji. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(64) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do ustanawiania przepisów dotyczących formularza specyfikacji; ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących kształtu i treści rejestru w odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych; określania parametrów technicznych symboli i oznaczeń unijnych oraz zasad ich umieszczania na produktach, włącznie z właściwymi wersjami językowymi; przyznawania i przedłużania okresu przejściowego dla tymczasowych odstępstw dotyczących stosowania chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych; ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących formy i treści gwarantowanych tradycyjnych specjalności; ustanawiania przepisów dotyczących ochrony gwarantowanych tradycyjnych specjalności; ustanawiania wszelkich środków dotyczących form, procedur i innych szczegółów technicznych, koniecznych do stosowania tytułu IV; ustanawiania przepisów dotyczących stosowania określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie; ustanawiania przepisów dotyczących jednolitej ochrony oznaczeń, skrótów i symboli systemów jakości; ustanawiania szczegółowych zasad dotyczących procedur, formy i przedstawiania wniosków dotyczących rejestracji i sprzeciwu; odrzucania wniosku; decydowania o rejestracji nazwy w przypadku, gdy nie zostało osiągnięte porozumienie; ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących procedur, formy i przedstawienia wniosku o zmianę; cofnięcia rejestracji chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego lub gwarantowanej tradycyjnej specjalności; ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących procedur i form procesu cofnięcia rejestracji oraz przedstawiania wniosków o cofnięcie. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.

(65) W odniesieniu do ustanawiania i aktualizowania rejestrów chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności, uznawanych na podstawie systemu; określania środków, przy pomocy których podaje się do wiadomości publicznej nazwy i adresy jednostek certyfikujących produkty; rejestracji nazwy, w przypadku gdy nie istnieje zawiadomienie o sprzeciwie lub uzasadnionym dopuszczalnym oświadczeniu o sprzeciwie lub gdy porozumienie nie zostało osiągnięte, należy powierzyć Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych bez stosowania rozporządzenia (UE) nr 182/2011,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Cele

1. Celem niniejszego rozporządzenia jest wspieranie producentów produktów rolnych i środków spożywczych w informowaniu kupujących i konsumentów o cechach produktów i środków spożywczych i związanej z nimi produkcji rolnej by tym samym zapewnić:

- uczciwą konkurencję – rolnikom i producentom produktów rolnych i środków spożywczych mających cechy i właściwości stanowiące wartość dodaną;
- dostęp konsumentów do wiarygodnych informacji na temat tych produktów;
- przestrzeganie praw własności intelektualnej; oraz
- integralność rynku wewnętrznego.

Środki określone w niniejszym rozporządzeniu mają za zadanie wspierać działalność rolno-przetwórczą oraz systemy rolne związane z produktami wysokiej jakości, by przyczynić się w ten sposób do osiągnięcia celów polityki rozwoju obszarów wiejskich.

2. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się systemy jakości, które stanowią podstawę do określania oraz – w stosownych przypadkach – ochrony nazw i określeń, które w szczególności wskazują lub opisują produkty rolne charakteryzujące się:

- cechami stanowiącymi wartość dodaną; lub
- właściwościami stanowiącymi wartość dodaną wynikającymi z metod produkcji rolnej lub przetwarzania wykorzystywanych przy ich wytwarzaniu albo wynikającymi z miejsca ich produkcji lub wprowadzenia do obrotu.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie obejmuje produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu oraz inne produkty rolne i środki spożywcze wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Aby uwzględnić zobowiązania międzynarodowe lub nowe metody produkcji i surowce, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 56, w celu uzupełniania wykazu produktów zamieszczonego w załączniku I do niniejszego rozporządzenia. Produkty te muszą być ściśle powiązane z produktami rolnymi lub gospodarką wiejską.

2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do napojów spirytusowych, win aromatyzowanych ani produktów winiarskich określonych w załączniku XIb do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, z wyjątkiem octów winnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla innych szczegółowych przepisów unijnych dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, a w szczególności w zakresie jednolitej wspólnej organizacji rynków i do etykietowania żywności.

4. Do systemów jakości ustanowionych niniejszym rozporządzeniem nie stosuje się dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego ⁽¹⁾.

Artykuł 3

Definicje

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „systemy jakości” oznaczają systemy ustanowione na mocy tytułów II, III i IV;
- 2) „grupa” oznacza dowolne stowarzyszenie, niezależnie od jego formy prawnej, skupiające głównie producentów lub przetwórców, których działalność związana jest z tym samym produktem;
- 3) „tradycyjny” oznacza udokumentowany jako będący w użyciu na rynku krajowym przez okres umożliwiający przekaz z pokolenia na pokolenie; okres ten ma wynosić co najmniej 30 lat;
- 4) „etykietowanie” oznacza wszelkie wyrazy, dane szczegółowe, znaki towarowe, nazwy handlowe, ilustracje lub symbole odnoszące się do środków spożywczych i umieszczone na jakimkolwiek opakowaniu, dokumencie, uwadze, etykiecie, obwódce lub pierścieniu towarzyszącym lub odnoszącym się do takiego środka spożywczego;
- 5) „specyficzny charakter” w odniesieniu do produktu oznacza charakterystyczne właściwości procesu produkcji, które wyraźnie wyróżniają dany produkt spośród innych podobnych produktów należących do tej samej kategorii;
- 6) „terminy rodzajowe” oznaczają nazwy produktów, które – mimo, iż dotyczą miejsca, regionu lub kraju, w którym dany produkt został pierwotnie wytworzony lub wprowadzony na rynek – zostały przyjęte jako nazwy zwyczajowe danego produktu w Unii;
- 7) „etap produkcji” oznacza produkcję, przetwarzanie lub przygotowanie;
- 8) „produkty przetworzone” oznaczają środki spożywcze uzyskane w wyniku przetworzenia produktów nieprzetworzonych. Produkty przetworzone mogą zawierać składniki, które są niezbędne do ich wyprodukowania lub do nadania im specyficznego charakteru.

TYTUŁ II

CHRONIONE NAZWY POCHODZENIA I CHRONIONE OZNACZENIA GEOGRAFICZNE

Artykuł 4

Cel

Ustanawia się system chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, tak aby wesprzeć producentów wyrobów związanych z danym obszarem geograficznym poprzez:

- a) zagwarantowanie godziwych dochodów z tytułu właściwości wytwarzanych przez nich produktów;
- b) zapewnienie jednolitej ochrony nazw jako jednego z praw własności intelektualnej na terytorium Unii;
- c) udostępnienie konsumentom jasnych informacji na temat właściwości stanowiących wartość dodaną produktów.

Artykuł 5

Wymogi dotyczące nazwy pochodzenia i oznaczeń geograficznych

1. Do celów niniejszego rozporządzenia „nazwa pochodzenia” to nazwa, którą określa się produkt:

- a) pochodzący z określonego miejsca, regionu lub, w wyjątkowych przypadkach, kraju,
- b) którego jakość lub cechy charakterystyczne są w istotnej lub wyłącznej mierze zasługą szczególnego środowiska geograficznego, na które składają się czynniki naturalne i ludzkie; oraz
- c) którego wszystkie etapy produkcji odbywają się na określonym obszarze geograficznym.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia „oznaczenie geograficzne” to nazwa, którą określa się produkt:

- a) pochodzący z określonego miejsca, regionu lub kraju;
- b) którego określona jakość, renoma lub inna cecha charakterystyczna w głównej mierze wynika z tego pochodzenia geograficznego; oraz
- c) którego przynajmniej jeden etap produkcji odbywa się na tym określonym obszarze geograficznym.

3. Niezależnie od ust. 1 niektóre nazwy traktuje się jako nazwy pochodzenia, nawet jeżeli surowce do odnośnych produktów pochodzą z obszaru geograficznego większego lub różniącego się od określanego obszaru geograficznego, pod warunkiem że:

- a) został określony obszar wytwarzania tych surowców;
- b) istnieją specjalne warunki wytwarzania tych surowców;

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

- c) istnieje system kontroli zapewniający przestrzeganie warunków, o których mowa w lit. b); oraz
- d) dana nazwa pochodzenia była uznawana za nazwę pochodzenia w kraju, z którego się wywodzi, przed dniem 1 maja 2004 r.

Na potrzeby niniejszego ustępu za surowce uznaje się wyłącznie żywe zwierzęta, mięso i mleko.

4. Aby uwzględnić specyficzny charakter wytwarzania produktów pochodzenia zwierzęcego, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 56, dotyczących ograniczeń i odstępstw w odniesieniu do pochodzenia paszy w przypadku nazwy pochodzenia.

Ponadto, aby uwzględnić specyficzny charakter niektórych produktów lub obszarów, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 56, dotyczących ograniczeń i odstępstw w związku z ubojem zwierząt lub pochodzeniem surowców.

Te ograniczenia i odstępstwa powinny uwzględniać, w oparciu o obiektywne kryteria, jakość lub praktykę i uznaną wiedzę praktyczną lub czynniki naturalne.

Artykuł 6

Charakter nazwy rodzajowej, konflikty z nazwami odmian roślin i ras zwierząt, z homonimami i znakami towarowymi

1. Nazw rodzajowych nie rejestruje się jako chronionych nazw pochodzenia lub chronionych oznaczeń geograficznych.

2. Nazwa nie może zostać zarejestrowana jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, jeżeli koliduje ona z nazwą odmiany roślin lub rasy zwierząt, przez co istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd konsumentów co do prawdziwego pochodzenia produktu.

3. W przypadku wniosku o rejestrację nazwy, która jest w całości lub w części homonimiczna w stosunku do nazwy figurującej już w rejestrze ustanowionym na mocy art. 11, nazwa ta nie może zostać zarejestrowana, chyba że między homonimem rejestrowanym w drugiej kolejności a nazwą wpisaną już do rejestru istnieje wystarczające rozróżnienie w sferze lokalnej i tradycyjnej praktyki dotyczące warunków ich stosowania i prezentacji, przy czym należy uwzględnić potrzebę zapewnienia równego traktowania producentów i niewprowadzania w błąd konsumentów.

Nie rejestruje się homonimicznej nazwy wprowadzającej w błąd konsumenta, prowadzącej go do przekonania, że produkty pochodzą z innego obszaru, nawet jeżeli nazwa ta odpowiada rzeczywistemu terytorium, regionowi lub miejscu pochodzenia danych produktów.

4. W przypadku wniosku o rejestrację nazwy jako nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, nazwa ta nie

zostaje zarejestrowana, jeżeli – przy uwzględnieniu renomy danego znaku towarowego, jego powszechnej znajomości oraz okresu, przez jaki jest on używany – rejestracja nazwy podanej we wniosku jako nazwy pochodzenia lub oznaczenie geograficzne mogłaby wprowadzić w błąd konsumentów, co do prawdziwej tożsamości produktu.

Artykuł 7

Specyfikacja produktu

1. Chroniona nazwa pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) nazwę, która ma zostać objęta ochroną jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, w formie stosowanej w handlu lub w języku potocznym, wyłącznie w językach, które są lub dawniej były używane do opisu tego konkretnego produktu na określonym obszarze geograficznym;
- b) opis produktu, obejmujący – w stosownych przypadkach – surowce, a także główne fizyczne, chemiczne, mikrobiologiczne lub organoleptyczne cechy produktu;
- c) definicję obszaru geograficznego określonego na podstawie związku, o którym mowa w lit. f) ppkt (i) lub (ii) niniejszego ustępu oraz – w stosownych przypadkach – szczegółowe informacje świadczące o spełnieniu wymogów art. 5 ust. 3;
- d) dowody potwierdzające, że produkt pochodzi z określonego obszaru geograficznego, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lub 2;
- e) opis metod pozyskiwania produktu oraz – w stosownych przypadkach – autentycznych i niezmiennych lokalnych metod, a także informacje dotyczące pakowania, jeżeli grupa składająca wniosek zdecyduje o ich uwzględnieniu i przedstawi wystarczające i odnoszące się wyłącznie do danego produktu uzasadnienie, dlaczego zapewnienie jakości, pochodzenia lub kontroli wymaga, aby pakowanie odbywało się na określonym obszarze geograficznym, z uwzględnieniem przepisów unijnych, w szczególności dotyczących swobodnego przepływu towarów i swobodnego świadczenia usług;
- f) szczegółowe informacje określające następujące kwestie:
- (i) związek między jakością lub cechami charakterystycznymi produktu a środowiskiem geograficznym, o którym mowa w art. 5 ust. 1, lub;
- (ii) zależnie od przypadku, związek między określoną jakością, renomą lub inną cechą charakterystyczną produktu a pochodzeniem geograficznym, o którym mowa w art. 5 ust. 2;
- g) nazwy i adresy organów lub, o ile są dostępne, nazwy i adresy jednostek dokonujących kontroli zgodności z wymogami specyfikacji produktu na mocy art. 37 oraz ich szczegółowe zadania;

h) wszelkie szczegółowe zasady dotyczące etykietowania danego produktu.

2. Aby zagwarantować, że informacje zawarte w specyfikacjach produktów są istotne i konkretne, Komisja jest uprawniona zgodnie z art. 56 do przyjmowania aktów delegowanych ustanawiających przepisy ograniczające zakres informacji zawartych w specyfikacjach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, gdy takie ograniczenie jest niezbędne, by uniknąć zbyt obszernych wniosków o rejestrację.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające przepisy dotyczące formatu specyfikacji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

Artykuł 8

Treść wniosków o rejestrację

1. Wniosek o rejestrację nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego zgodnie z art. 49 ust. 2 lub 5, zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) nazwę i adres grupy składającej wniosek oraz organów lub, o ile są dostępne, jednostek dokonujących kontroli zgodności z wymogami specyfikacji produktu;
- b) specyfikację produktu, o której mowa w art. 7;
- c) jednolity dokument, w którym uwzględnia się następujące informacje:
 - (i) główne punkty specyfikacji produktu: nazwę, opis produktu, w tym – w stosownych przypadkach – szczególne zasady dotyczące pakowania i etykietowania, oraz związłą definicję obszaru geograficznego;
 - (ii) opis związku między produktem a środowiskiem geograficznym lub pochodzeniem geograficznym, o których mowa w art. 5 ust. 1 lub 2, w zależności od przypadku, w tym – w stosownych przypadkach – wyłącznie z elementami szczególnymi opisu produktu lub metody produkcji, które uzasadniają ten związek.

Wniosek, o którym mowa w art. 49 ust. 5, zawiera ponadto dowód świadczący o tym, że nazwa danego produktu jest chroniona w jego kraju pochodzenia.

2. Dokumentacja wniosku, o której mowa w art. 49 ust. 4, obejmuje:

- a) nazwę i adres grupy składającej wniosek;
- b) jednolity dokument, o którym mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu;
- c) oświadczenie państwa członkowskiego, że uznało ono wniosek złożony przez grupę i będący przedmiotem pozytywnej decyzji za spełniający wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu i przepisach przyjętych na jego mocy;
- d) odesłanie do publikacji specyfikacji produktu.

Artykuł 9

Tymczasowa ochrona krajowa

Państwo członkowskie może – wyłącznie na zasadzie tymczasowej – przyznać danej nazwie ochronę na szczeblu krajowym na mocy niniejszego rozporządzenia, ze skutkiem od dnia, w którym w Komisji został złożony wniosek o rejestrację.

Tego rodzaju ochrona na szczeblu krajowym ustaje z dniem, w którym podjęta zostaje decyzja w sprawie rejestracji na mocy niniejszego rozporządzenia albo wniosek zostaje wycofany.

W przypadku gdy nazwa nie zostanie zarejestrowana na mocy niniejszego rozporządzenia, za konsekwencje takiej ochrony na szczeblu krajowym odpowiada wyłącznie zainteresowane państwo członkowskie.

Środki podejmowane przez państwa członkowskie na mocy akapitu pierwszego wywołują skutki jedynie na szczeblu krajowym i nie mają wpływu na handel wewnątrzunijny lub międzynarodowy.

Artykuł 10

Podstawy sprzeciwu

1. Uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie, o którym mowa w art. 51 ust. 2, jest dopuszczalne jedynie, jeżeli Komisja otrzyma je w terminie, określonym w tym ustępie, oraz jeżeli:

- a) wykazano w nim niezgodność z warunkami, o których mowa w art. 5 i art. 7 ust. 1;
- b) wykazano w nim, że rejestracja proponowanej nazwy byłaby sprzeczna z art. 6 ust. 2, 3 lub 4;
- c) wykazano w nim, że rejestracja proponowanej nazwy zagrażałaby istnieniu całkowicie lub częściowo identycznej nazwy lub znaku towarowego albo istnieniu produktów, które były zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu przez okres co najmniej pięciu lat przed datą publikacji przewidzianą w art. 50 ust. 2 lit. a); lub
- d) przedstawiono w nim szczegółowe informacje, na podstawie których można wnioskować, że nazwa, której dotyczy wniosek o rejestrację, jest nazwą rodzajową.

2. Podstawy sprzeciwu podlegają ocenie w odniesieniu do terytorium Unii.

Artykuł 11

Rejestr chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 57 ust. 2, ustanawiając i aktualizując powszechnie dostępny rejestr chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych uznanych na mocy niniejszego systemu.

2. Do rejestru można wpisywać oznaczenia geograficzne odnoszące się do produktów państw trzecich chronionych w Unii na mocy porozumień międzynarodowych, w których Unia uczestniczy jako umawiająca się strona. Nazwy te wpisywane są do rejestru jako chronione oznaczenia geograficzne, chyba że w wymienionych porozumieniach zostały one wyraźnie oznaczone jako chronione nazwy pochodzenia w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące kształtu i treści tego rejestru. Te akty wykonawcze są przyjmowane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

4. Komisja upowszechnia i regularnie aktualizuje wykaz umów międzynarodowych, o których mowa w ust. 2, oraz wykaz oznaczeń geograficznych chronionych na mocy tych umów.

Artykuł 12

Nazwy, symbole i oznaczenia

1. Chronione nazwy pochodzenia oraz chronione oznaczenia geograficzne mogą być wykorzystywane przez dowolny podmiot wprowadzający na rynek produkt zgodny z odpowiednią specyfikacją.

2. Ustanawia się symbole unijne służące popularyzacji chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych.

3. W przypadku produktów pochodzących z Unii, które wprowadzane są na rynek pod chronioną nazwą pochodzenia lub chronionym oznaczeniem geograficznym zarejestrowanym zgodnie z procedurami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu, na etykietach znajdują się związane z nimi symbole unijne. Ponadto zarejestrowana nazwa produktu powinna znajdować się w tym samym polu widzenia. Na etykietach można umieścić określenia „chroniona nazwa pochodzenia” lub „chronione oznaczenie geograficzne” lub odpowiednie skróty: „ChNP” lub „ChOG”.

4. Ponadto na etykietach można umieścić również: przedstawienia graficzne obszaru geograficznego pochodzenia, o którym mowa w art. 5, oraz tekst, elementy graficzne lub symbole odnoszące się do państwa członkowskiego lub regionu, w którym znajduje się obszar geograficzny pochodzenia.

5. Nie naruszając przepisów dyrektywy 2000/13/WE, na etykietach można umieszczać znaki wspólne wskazujące pochodzenie geograficzne, o których mowa w art. 15 dyrektywy 2008/95/WE, wraz z określeniem „chroniona nazwa pochodzenia” lub „chronione oznaczenie geograficzne”.

6. W przypadku produktów pochodzących z państw trzecich wprowadzanych na rynek pod nazwą wpisaną do rejestru, na etykietach można umieścić oznaczenia, o których mowa w ust. 3, lub powiązane z nimi symbole unijne.

7. Aby zapewnić konsumentom dostęp do właściwych informacji, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 56 ustanawiających symbole unijne.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające parametry techniczne symboli i oznaczeń unijnych oraz zasady ich umieszczania na produktach wprowadzanych na rynek, jako chronione nazwy pochodzenia lub chronione oznaczenia geograficzne, włącznie z zasadami dotyczącymi właściwych wersji językowych, które należy stosować. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

Artykuł 13

Ochrona

1. Zarejestrowane nazwy są chronione przed:

- a) wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniem w celach komercyjnych nazwy zarejestrowanej w odniesieniu do produktów nieobjętych rejestracją, jeśli produkty te są porównywalne do produktów zarejestrowanych pod tą nazwą lub jeśli jej stosowanie stanowi wykorzystywanie renomy chronionej nazwy, w tym również w sytuacji, gdy produkty te są wykorzystywane jako składnik;
- b) wszelkiego rodzaju niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem, nawet jeśli podano prawdziwe pochodzenie produktów lub usług lub jeśli chroniona nazwa została przetłumaczona lub towarzyszą jej określenia takie jak: „styl”, „typ”, „metoda”, „zgodnie z recepturą stosowaną”, „imitacja” i tym podobne, w tym jeśli produkty te są wykorzystywane jako składnik;
- c) wszelkimi innymi fałszywymi lub mylącymi wskazaniem odnoszącymi się do pochodzenia, charakteru lub podstawowych właściwości produktu, które są podane na opakowaniu wewnętrznym lub zewnętrznym, w materiale reklamowym lub dokumentach odnoszących się do danego produktu oraz opakowaniem produktu w pojemnik mogący przekazać fałszywe wrażenie co do jego pochodzenia;
- d) wszelkimi innymi praktykami mogącymi wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu.

Jeżeli w chronionej nazwie pochodzenia lub chronionym oznaczeniu geograficznym zawarta jest nazwa produktu uznawana za nazwę rodzajową, korzystania z tej nazwy rodzajowej nie uznaje się za sprzeczne z akapitem pierwszym lit. a) lub b).

2. Chronione nazwy pochodzenia i chronione oznaczenia geograficzne nie stają się nazwami rodzajowymi.

3. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie kroki administracyjne i sądowe, aby zapobiegać niezgodnemu z prawem stosowaniu chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych, o którym mowa w ust. 1, lub powstrzymać je w odniesieniu do produktów, które są produkowane lub wprowadzane do obrotu w tym państwie członkowskim.

W tym celu państwa członkowskie wyznaczają organy odpowiedzialne za podejmowanie tych kroków zgodnie z procedurami określonymi przez każde poszczególne państwo członkowskie.

Organy te muszą dawać odpowiednie gwarancje obiektywności i bezstronności i dysponować wykwalifikowanym personelem oraz zasobami koniecznymi do wykonywania swych funkcji.

Artykuł 14

Związki między znakami towarowymi, nazwami pochodzenia i oznaczeniami geograficznymi

1. Jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia zarejestrowano nazwę pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, odmawia się rejestracji znaku towarowego, którego stosowanie byłoby sprzeczne z art. 13 ust. 1 i który odnosi się do tego samego rodzaju produktu, w przypadku gdy wniosek o rejestrację tego znaku towarowego został złożony po terminie złożenia w Komisji wniosku o rejestrację nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego.

Znaki towarowe zarejestrowane z naruszeniem akapitu pierwszego są unieważniane.

Przepisy niniejszego ustępu stosuje się niezależnie od przepisów dyrektywy 2008/95/WE.

2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 6 ust. 4, znak towarowy, którego stosowanie jest sprzeczne z art. 13 ust. 1, w odniesieniu do którego – w dobrej wierze – złożono wniosek, dokonano rejestracji lub – jeżeli stosowne prawodawstwo dopuszcza taką możliwość – nabyto go przez używanie na terytorium Unii przed datą przedłożenia Komisji wniosku o ochronę nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, może pozostać w użyciu w odniesieniu do tego samego produktu, a okres jego używania może być przedłużany niezależnie od rejestracji nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że brak jest podstaw do jego unieważnienia lub wygaśnięcia na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ lub dyrektywy 2008/95/WE. W takich przypadkach dozwolone jest stosowanie zarówno chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego, jak i odpowiednich znaków towarowych.

Artykuł 15

Okresy przejściowe dla stosowania chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych

1. Bez uszczerbku dla art. 14, Komisja może przyjmować akty wykonawcze przyznające okres przejściowy do pięciu lat, by w przypadku produktów pochodzących z państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, których nazwa składa się z nazwy będącej w sprzeczności z art. 13 ust. 1 lub zawiera taką nazwę, umożliwić dalsze stosowanie oznaczenia, z którym zostały wprowadzone do obrotu, pod warunkiem że w dopuszczalnym oświadczeniu o sprzeciwie na mocy art. 49 ust. 3 lub art. 51 wykazano, że:

- a) rejestracja tej nazwy zagroziłaby istnieniu całkowicie lub częściowo identycznej nazwy; lub
- b) produkty te znajdują się na rynku w sposób zgodny z prawem pod tą nazwą na danym terytorium od co

najmniej pięciu lat poprzedzających datę publikacji przewidzianej w art. 50 ust. 2 lit. a).

Te akty wykonawcze są przyjmowane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa art. 57 ust. 2.

2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 14, Komisja może przyjmować akty wykonawcze przedłużające do 15 lat okres przejściowy, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w należycie uzasadnionych przypadkach, jeżeli wykazano, że:

- a) oznaczenie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, było używane zgodnie z prawem w sposób konsekwentny i sprawiedliwy przez okres co najmniej 25 lat, zanim wniosek o rejestrację został przedłożony Komisji;
- b) korzystanie z oznaczenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu nigdy nie było podyktowane chęcią odniesienia korzyści z renomy zarejestrowanej nazwy oraz wykazano, że nie doszło do wprowadzenia konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia danego produktu ani nie było takiego zagrożenia.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

3. Przy stosowaniu nazwy, o której mowa w ust. 1 i 2, na etykiecie umieszcza się wyraźne i widoczne oznaczenie kraju pochodzenia.

4. Aby pokonać okresowe trudności w osiągnięciu długoterminowego celu, jakim jest zapewnienie przestrzegania specyfikacji przez wszystkich producentów na danym obszarze, państwo członkowskie może przyznać okres przejściowy do 10 lat ze skutkiem od dnia złożenia w Komisji wniosku, pod warunkiem że dane podmioty wprowadzają przedmiotowy produkt na rynek w sposób zgodny z prawem, stosując przedmiotowe nazwy nieprzerwanie przez okres co najmniej pięciu lat poprzedzających złożenie wniosku w organach tych państw członkowskich, oraz że podniosły tę kwestię podczas krajowej procedury sprzeciwu, o której mowa w art. 49 ust. 3.

Akapit pierwszy stosuje się odpowiednio do chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego odnoszących się do obszaru geograficznego położonego w państwie trzecim, z wyjątkiem procedury sprzeciwu.

Takie okresy przejściowe są wymieniane w dokumentacji wniosku, o której mowa w art. 8 ust. 2.

Artykuł 16

Przepisy przejściowe

1. Nazwy wpisane do rejestru przewidzianego w art. 7 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 zostają automatycznie wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 11 niniejszego rozporządzenia. Odpowiednie specyfikacje produktu uznaje się za specyfikacje produktów, o których mowa w art. 7 niniejszego rozporządzenia. Wszelkie szczególne przepisy przejściowe związane z tymi rejestracjami nadal pozostają w mocy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1.

2. Aby chronić prawa i uzasadnione interesy przedmiotowych producentów lub zainteresowanych stron, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych dotyczących dodatkowych przepisów przejściowych.

3. Niniejsze rozporządzenie nie narusza jakiegokolwiek prawa współistnienia uznanego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 510/2006 w stosunku do nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, z jednej strony, oraz znaków towarowych, z drugiej.

TYTUŁ III

GWARANTOWANE TRADYCYJNE SPECJALNOŚCI

Artykuł 17

Cel

System gwarantowanych tradycyjnych specjalności ustanawia się w celu chronienia tradycyjnych metod produkcji i przepisów kulinarnych przez wspieranie producentów produktów tradycyjnych we wprowadzaniu tych produktów na rynek i informowaniu konsumentów o cechach tradycyjnych przepisów kulinarnych i produktów stanowiących wartość dodaną.

Artykuł 18

Kryteria

1. Nazwa kwalifikuje się do zarejestrowania jako gwarantowana tradycyjna specjalność, jeżeli opisuje ona określony produkt lub środek spożywczy, który:

- a) otrzymano z zastosowaniem sposobu produkcji, przetwarzania lub składu odpowiadającego tradycyjnej praktyce w odniesieniu do tego produktu lub środka spożywczego; lub
- b) został wytworzony z surowców lub składników, które są tradycyjnie stosowane.

2. Aby nazwa mogła zostać zarejestrowana, jako gwarantowana tradycyjna specjalność musi ona:

- a) być tradycyjnie stosowana w odniesieniu do określonego produktu; lub
- b) oznaczać tradycyjny lub specyficzny charakter danego produktu.

3. Jeżeli w procedurze sprzeciwu na mocy art. 51 wykazano, że nazwa jest również używana w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, aby rozróżnić porównywalne produkty lub produkty mające tę samą lub podobną nazwę, w decyzji o rejestracji podjętej zgodnie z art. 52 ust. 3 można przewidzieć, że nazwie gwarantowanej tradycyjnej specjalności towarzyszy oświadczenie „wytworzono zgodnie z tradycją ...”, bezpośrednio po którym umieszczona jest nazwa kraju lub regionu.

4. Nazwy nie można zarejestrować, jeżeli odnosi się ona jedynie do właściwości o charakterze ogólnym mających zastosowanie wobec szeregu produktów, lub do właściwości przewidzianych przez określone prawodawstwo unijne.

5. W celu zagwarantowania sprawnego funkcjonowania przedmiotowego systemu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych dotyczących dodatkowego uszczegółowienia kryteriów kwalifikowalności wymienionych w niniejszym artykule.

Artykuł 19

Specyfikacja produktu

1. Gwarantowana tradycyjna specjalność zawiera następujące informacje:

- a) nazwę będącą przedmiotem wniosku o rejestrację we właściwych wersjach językowych;
- b) opis produktu, w tym jego główne cechy fizyczne, chemiczne, mikrobiologiczne lub organoleptyczne, wskazujące na specyficzny charakter produktu;
- c) opis metody produkcji, której przestrzegać muszą producenci, w tym – w stosownych przypadkach – charakteru i cech wykorzystywanych surowców lub składników, oraz metody przygotowania produktu; oraz
- d) główne elementy stanowiące o tradycyjnym charakterze produktu.

2. W celu zagwarantowania, że informacje zawarte w specyfikacjach produktów są istotne i konkretne, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych ustanawiających przepisy ograniczające informacje zawarte w specyfikacji, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy takie ograniczenie jest konieczne do uniknięcia przesadnie dużych objętościowo wniosków o rejestrację.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające zasady dotyczące formy specyfikacji. Te akty wykonawcze są przyjmowane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

Artykuł 20

Treść wniosków o rejestrację

1. Wniosek o rejestrację nazwy, jako gwarantowanej tradycyjnej specjalności, o którym mowa w art. 49 ust. 2 lub 5, zawiera następujące informacje:

- a) nazwę i adres grupy składającej wniosek;
- b) specyfikację produktu, o której mowa w art. 19.

2. Dokumentacja wniosku, o której mowa w art. 49 ust. 4, obejmuje:

- a) elementy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu; oraz
- b) oświadczenie państwa członkowskiego stwierdzające, że uznało ono wniosek złożony przez grupę i kwalifikujący się do wydania pozytywnej decyzji za spełniający wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu i przepisach przyjętych na jego mocy.

Artykuł 21

Podstawa do sprzeciwu

1. Uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie, o którym mowa w art. 51 ust. 2, jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy Komisja otrzyma je przed wygaśnięciem stosownego terminu oraz gdy:

- a) przedstawiono w nim należycie uzasadnione powody świadczące o tym, że proponowana rejestracja jest niezgodna z warunkami niniejszego rozporządzenia; lub
- b) wykazuje ono, że stosowanie nazwy jest zgodne z prawem, szeroko znane i jest gospodarczo znaczące w przypadku podobnych produktów rolnych lub środków spożywczych.

2. Kryteria, o których mowa w ust. 1 lit. b), ocenia się w odniesieniu do terytorium Unii.

Artykuł 22

Rejestr gwarantowanych tradycyjnych specjalności

1. Komisja, bez stosowania procedury, o której mowa w art. 57 ust. 2, przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające i aktualizujące powszechnie dostępny rejestr gwarantowanych tradycyjnych specjalności uznanych na mocy niniejszego systemu.

2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące formy i treści tego rejestru. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

Artykuł 23

Nazwy, symbole i oznaczenia

1. Nazwa zarejestrowana jako gwarantowana tradycyjna specjalność może być wykorzystywana przez dowolny podmiot wprowadzający na rynek produkt zgodny z odpowiednią specyfikacją.

2. Ustanawia się symbol unijny służący do reklamowania systemu gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

3. W przypadku produktów pochodzących z Unii, które są wprowadzane na rynek, jako gwarantowane tradycyjne specjalności zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, na etykietach – nie naruszając przepisów ust. 4 – umieszcza się symbol, o którym mowa w ust. 2. Nazwa danego produktu powinna ponadto znajdować się w tym samym polu widzenia. Na etykiecie można również umieścić oznaczenie „gwarantowana tradycyjna specjalność” lub odpowiadający mu skrót „GTS”.

W przypadku gwarantowanych tradycyjnych specjalności produkowanych poza terytorium Unii umieszczenie symbolu na etykiecie jest fakultatywne.

4. Aby zagwarantować, że konsumenci otrzymują właściwe informacje, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych ustanawiających symbol unijny.

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – określać parametry techniczne unijnego symbolu i oznaczenia oraz zasady ich wykorzystywania na produktach opatrzonych nazwą „gwarantowana tradycyjna specjalność”, łącznie z właściwymi wersjami językowymi, które należy stosować. Te akty

wykonawcze są przyjmowane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

Artykuł 24

Ograniczenie stosowania zarejestrowanych nazw

1. Zarejestrowane nazwy są chronione przed wszelkiego rodzaju niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem oraz przed wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzić w błąd konsumentów.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby opisy handlowe stosowane na szczeblu krajowym nie prowadziły do mylenia stosownych nazw z nazwami, które są zarejestrowane.

3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające przepisy dotyczące ochrony gwarantowanych tradycyjnych specjalności. Te akty wykonawcze są przyjmowane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

Artykuł 25

Przepisy przejściowe

1. Nazwy zarejestrowane zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 509/2006 zostają automatycznie wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 22 niniejszego rozporządzenia. Odpowiednie specyfikacje są traktowane, jako specyfikacje, o których mowa w art. 19 niniejszego rozporządzenia. Wszelkie szczególne przepisy przejściowe związane z tymi rejestracjami nadal obowiązują.

2. Nazwy zarejestrowane zgodnie z wymogami ustanowionymi w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 509/2006, w tym nazwy zarejestrowane na podstawie wniosków, o których mowa w art. 58 ust. 1 akapit drugi niniejszego rozporządzenia, można nadal stosować na warunkach przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 509/2006 do dnia 4 stycznia 2023 r., chyba że państwa członkowskie stosują procedurę, o której mowa w art. 26 niniejszego rozporządzenia.

3. Aby chronić prawa i uzasadnione interesy przedmiotowych producentów lub zainteresowanych stron, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych ustanawiających dodatkowe przepisy przejściowe.

Artykuł 26

Procedura uproszczona

1. Na wniosek danej grupy państwo członkowskie może przedstawić Komisji, nie później niż dnia 4 stycznia 2016 r., nazwy gwarantowanych tradycyjnych specjalności, które są zarejestrowane zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 509/2006 oraz które są zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

Przed przedstawieniem danej nazwy państwo członkowskie inicjuje procedurę sprzeciwu zdefiniowaną w art. 49 ust. 3 i 4.

Jeżeli podczas tej procedury zostanie wykazane, że przedmiotowa nazwa jest również wykorzystywana w odniesieniu do porównywalnych produktów lub produktów mających tę samą lub podobną nazwę, nazwa ta może zostać uzupełniona terminem identyfikującym jej tradycyjny lub specyficzny charakter.

Grupa z państwa trzeciego może przedstawić takie nazwy Komisji bezpośrednio albo za pośrednictwem organów tego państwa trzeciego.

2. Komisja publikuje nazwy, o których mowa w ust. 1 wraz ze specyfikacjami dla każdej takiej nazwy w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w ciągu dwóch miesięcy od ich otrzymania.

3. Zastosowanie mają art. 51 i 52.

4. Po zakończeniu procedury sprzeciwu Komisja w stosownych przypadkach dostosowuje wpisy do rejestru określonego w art. 22. Za odpowiednie specyfikacje uznaje się specyfikacje, o których mowa w art. 19.

TYTUŁ IV

OKREŚLENIA JAKOŚCIOWE STOSOWANE FAKULTATYWNIE

Artykuł 27

Cel

Ustanawia się system określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie, którego celem jest ułatwienie przekazywania przez producentów na rynku wewnętrznym informacji o cechach i właściwościach stanowiących wartość dodaną produktów rolnych.

Artykuł 28

Przepisy krajowe

Państwa członkowskie mogą utrzymać krajowe przepisy dotyczące określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie nieobjętych niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że takie przepisy są zgodne z prawem unijnym.

Artykuł 29

Określenia jakościowe stosowane fakultatywnie

1. Określenia jakościowe stosowane fakultatywnie spełniają następujące kryteria:

- a) określenie nawiązuje do cechy co najmniej jednej kategorii produktów lub właściwości produkcji rolnej lub procesu przetwarzania, które mają zastosowanie na konkretnych obszarach;
- b) stosowanie określenia przydaje wartości dodanej danemu produktowi w porównaniu z produktami podobnego rodzaju; oraz
- c) określenie ma wymiar europejski.

2. Z niniejszego systemu wyklucza się te określenia jakościowe stosowane fakultatywnie, które opisują właściwości techniczne produktu w celu zastosowania obowiązkowych norm handlowych i których celem nie jest informowanie konsumentów o tych właściwościach produktów.

3. Określenia jakościowe stosowane fakultatywnie wykluczają określenia zastrzeżone stosowane fakultatywnie, które

wspierają i uzupełniają specyficzne normy handlowe określone na podstawie sektorowej lub na podstawie kategorii produktu.

4. Aby uwzględnić specyficzny charakter niektórych sektorów, a także oczekiwania konsumentów, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych ustanawiających szczegółowe przepisy dotyczące kryteriów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

5. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające wszelkie środki dotyczące form, procedur i innych szczegółów technicznych, konieczne do stosowania niniejszego tytułu. Te akty wykonawcze są przyjmowane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

6. Przy przyjmowaniu aktów delegowanych lub wykonawczych zgodnie z ust. 4 i 5 niniejszego artykułu Komisja uwzględnia wszelkie stosowne normy międzynarodowe.

Artykuł 30

Zastrzeżenia i zmiany

1. Aby uwzględnić oczekiwania konsumentów, rozwój wiedzy naukowej i technicznej, sytuację na rynku oraz zmiany w zakresie norm handlowych i norm międzynarodowych, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych dotyczących zastrzeżenia dodatkowego określenia jakościowego stosowanego fakultatywnie i ustanawiających warunki jego stosowania.

2. W należycie uzasadnionych przypadkach i w celu uwzględnienia odpowiedniego stosowania dodatkowego określenia jakościowego stosowanego fakultatywnie Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych ustanawiających zmiany warunków stosowania, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 31

Produkty górskie

1. Określenie „produkt górski” ustanawia się, jako określenie jakościowe stosowane fakultatywnie.

Określenie to jest stosowane wyłącznie do opisu przeznaczonych do spożycia przez ludzi produktów wymienionych w załączniku I do Traktatu, w odniesieniu do których:

- a) zarówno surowce, jak i pasza dla zwierząt gospodarskich pochodzą przede wszystkim z obszarów górskich;
- b) w przypadku produktów przetwarzanych przetwarzanie odbywa się również na obszarach górskich.

2. Na potrzeby niniejszego artykułu obszary górskie w Unii to obszary wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999. W stosunku do produktów z państw trzecich obszary górskie to obszary oficjalnie określone jako obszary górskie przez państwo trzecie lub te, które spełniają kryteria równoważne kryteriom wymienionym w art. 18 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999.

3. W należyście uzasadnionych przypadkach i po to, by uwzględnić naturalne ograniczenia wpływające na produkcję rolną w obszarach górskich, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych ustanawiających odstępstwa od warunków stosowania, o których mowa ust. 1 niniejszego artykułu. W szczególności Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego ustanawiającego warunki, na jakich dozwolone jest, by surowce lub pasze pochodziły spoza obszarów górskich, warunki, na jakich dozwolone jest przetwarzanie produktów poza obszarami góorskimi na obszarze geograficznym, który zostanie zdefiniowany, oraz ustanawiającego definicję tego obszaru geograficznego.

4. W celu uwzględnienia naturalnych ograniczeń wpływających na produkcję rolną w obszarach górskich, Komisja jest uprawniona do przyjmowania, zgodnie z art. 56, aktów delegowanych dotyczących ustanowienia metod produkcji i innych kryteriów mających znaczenie dla stosowania określenia jakościowego stosowanego fakultatywnie ustanowionego w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 32

Produkt rolnictwa wyspiarskiego

Najpóźniej dnia 4 stycznia 2014 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące kwestii nowego określenia, „produkt rolnictwa wyspiarskiego”. Określenie to może być stosowane wyłącznie do opisu przeznaczonych do spożycia przez ludzi produktów wymienionych w załączniku I do Traktatu, wytworzonych z surowców pochodzących z wysp. Ponadto, by określenie to mogło być stosowane do produktów przetworzonych, przetwarzanie takie również musi odbywać się na wyspach, w przypadkach gdy w zasadniczy sposób wpływa to na szczególne cechy charakterystyczne produktu końcowego.

Sprawozdaniu temu, o ile jest to konieczne, towarzyszą odpowiednie wnioski ustawodawcze dotyczące zastrzeżenia określenia jakościowego stosowanego fakultatywnie: „produkt rolnictwa wyspiarskiego”.

Artykuł 33

Ograniczenia stosowania

1. Określenie jakościowe stosowane fakultatywnie może być stosowane jedynie w odniesieniu do produktów, które spełniają odpowiednie warunki stosowania.

2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające przepisy dotyczące stosowania określeń jakościowych stosowanych fakultatywnie. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

Artykuł 34

Monitorowanie

Państwa członkowskie w oparciu o analizę ryzyka przeprowadzają kontrole, aby zapewnić przestrzeganie wymogów niniejszego tytułu, zaś w przypadku naruszenia przepisów stosują odpowiednie sankcje administracyjne.

Tytuł V

PRZEPISY WSPÓLNE

ROZDZIAŁ I

Kontrole urzędowe dotyczące chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności

Artykuł 35

Zakres stosowania

Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się w odniesieniu do systemów jakości opisanych w tytule II i tytule III.

Artykuł 36

Wyznaczenie właściwego organu

1. Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ lub właściwe organy odpowiedzialne za kontrole urzędowe przeprowadzane w celu sprawdzenia zgodności z wymogami prawnymi związanymi z systemami jakości ustanowionymi na mocy niniejszego rozporządzenia.

Procedury i wymogi rozporządzenia (WE) nr 882/2004 stosuje się odpowiednio do kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z wymogami prawnymi związanymi z systemami jakości obejmującymi wszystkie produkty wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

2. Właściwe organy, o których mowa w ust. 1, muszą dawać odpowiednie gwarancje obiektywności i bezstronności oraz dysponować wykwalifikowanym personelem i zasobami niezbędnymi do sprawowania swoich funkcji.

3. Kontrole urzędowe obejmują:

- a) sprawdzenie, czy produkt jest zgodny ze stosowaną specyfikacją produktu; oraz
- b) monitorowanie stosowania zarejestrowanych nazw w odniesieniu do produktu wprowadzonego na rynek zgodnie z art. 13 w przypadku nazw zarejestrowanych na mocy tytułu II oraz zgodnie z art. 24 w przypadku nazw zarejestrowanych na mocy tytułu III.

Artykuł 37

Kontrola zgodności ze specyfikacją produktu

1. W odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności, które odnoszą się do produktów pochodzących z terytorium Unii, kontrola zgodności ze specyfikacją produktu przed jego wprowadzeniem do obrotu jest dokonywana przez:

- a) jeden lub kilka właściwych organów, o których mowa w art. 36 niniejszego rozporządzenia; lub
- b) jeden lub więcej organów kontrolnych w rozumieniu art. 2 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 882/2004, działających jako jednostki certyfikujące produkty.

Koszty takiej kontroli zgodności ze specyfikacją produktu mogą być ponoszone przez podmioty podlegające kontroli. Państwa członkowskie mogą również uczestniczyć w tych kosztach.

2. W odniesieniu do nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności, które odnoszą się do produktów pochodzących z państw trzecich, kontrola zgodności ze specyfikacją produktu przed jego wprowadzeniem do obrotu jest dokonywana przez:

- a) jeden lub kilka organów publicznych wyznaczonych przez państwo trzecie; lub
- b) jedną lub kilka jednostek certyfikujących produkty.

3. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej nazwę i adres organów i jednostek, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, i okresowo aktualizują te informacje.

Komisja podaje do wiadomości publicznej nazwę i adres organów i jednostek, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, i okresowo aktualizuje te informacje.

4. Komisja może, bez stosowania procedury, o której mowa w art. 57 ust. 2, przyjmować akty wykonawcze określające środki, przy pomocy których podaje się do wiadomości publicznej nazwy i adresy jednostek certyfikujących produkty, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 38

Nadzór nad stosowaniem nazw na rynku

Państwa członkowskie przekazują do wiadomości Komisji nazwy i adresy właściwych organów, o których mowa w art. 36. Komisja podaje do wiadomości publicznej nazwy i adresy tych organów.

Państwa członkowskie przeprowadzają, w oparciu o analizę ryzyka, kontrole mające zapewnić zgodność z wymogami niniejszego rozporządzenia, a w przypadku naruszeń, podejmują wszelkie niezbędne środki.

Artykuł 39

Delegowanie zadań organom kontrolnym przez właściwe organy

1. Właściwe organy mogą delegować – zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 – określone zadania związane z kontrolami urzędowymi systemów jakości jednemu lub kilku organom kontrolnym.

2. Takie organy kontrolne podlegają akredytacji zgodnie z normą europejską EN 45011 lub ISO/IEC Guide 65 (Ogólne wymagania dla organów obsługujących systemy certyfikacji produktów).

3. Akredytacja, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, może zostać przeprowadzona wyłącznie przez:

- a) krajową jednostkę akredytującą na terytorium Unii, zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 765/2008; lub

- b) jednostkę akredytującą poza terytorium Unii, która jest sygnatariuszem wielostronnej umowy o uznawaniu pod auspicjami Międzynarodowego Forum Akredytacyjnego.

Artykuł 40

Planowanie działań kontrolnych i sprawozdawczość na ich temat

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby kontrole dotyczące zobowiązań na mocy niniejszego rozdziału zostały wyraźnie uwzględnione w oddzielnej sekcji w ramach wieloletnich krajowych planów kontroli, zgodnie z art. 41, 42 i 43 rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

2. Roczne sprawozdania dotyczące kontroli zobowiązań ustanowionych na mocy niniejszego rozporządzenia zawierają osobną sekcję poświęconą informacjom wymienionym w art. 44 rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

ROZDZIAŁ II

Wyjątki w niektórych przypadkach wcześniejszego stosowania

Artykuł 41

Terminy rodzajowe

1. Nie naruszając przepisów art. 13, niniejsze rozporządzenie nie wpływa na stosowanie terminów, które w Unii mają status terminów rodzajowych, nawet jeżeli taki termin rodzajowy stanowi część nazwy, która jest chroniona na mocy systemu jakości.

2. Aby ustalić, czy termin stał się rodzajowy czy nie, uwzględnia się wszystkie stosowne czynniki, w szczególności:

- a) bieżącą sytuację w obszarach konsumpcji;
- b) stosowne krajowe lub unijne akty prawne.

3. Aby w pełni chronić prawa zainteresowanych stron, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych ustanawiających dodatkowe przepisy dotyczące określania rodzajowego statusu terminu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 42

Odmiany roślin i rasy zwierząt

1. Niniejsze rozporządzenie nie wyklucza wprowadzenia do obrotu produktu, którego etykieta zawiera nazwę lub termin, które są chronione lub zastrzeżone na mocy systemu jakości opisanego w tytułach II, III lub IV i które zawierają lub obejmują nazwę odmiany roślin lub rasy zwierząt, pod warunkiem że:

- a) dany produkt powstał z wykorzystaniem wskazanej odmiany lub rasy lub został z nich otrzymany;
- b) nie dochodzi do wprowadzenia w błąd konsumentów;

- c) stosowanie nazwy danej odmiany lub rasy mieści się w ramach uczciwej konkurencji;
- d) stosowanie przedmiotowych nazw nie prowadzi do nadużycia renomy chronionego terminu; oraz
- e) w przypadku systemu jakości opisanego w tytule II, produkcja i wprowadzanie na rynek produktu wykroczyły poza obszar jego pochodzenia przed datą złożenia wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego.

2. Aby dodatkowo uściślić zakres praw i wolności podmiotów sektora rolno-spożywczego odnośnie do stosowania nazw odmian roślin lub ras zwierząt, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych w odniesieniu do przepisów regulujących stosowanie tych nazw.

Artykuł 43

Stosunek do własności intelektualnej

Systemy jakości opisane w tytułach III i IV nie naruszają przepisów unijnych ani przepisów państw członkowskich regulujących kwestie własności intelektualnej, w szczególności przepisów dotyczących nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych i znaków towarowych jak również praw przyznaných na mocy tych przepisów.

ROZDZIAŁ III

Oznaczenia i symbole systemów jakości oraz rola producentów

Artykuł 44

Ochrona oznaczeń i symboli

1. Oznaczenia, skróty i symbole mogą być stosowane tylko w związku z produktami wytworzonymi zgodnie z przepisami systemu jakości, do którego się one odnoszą. Dotyczy to w szczególności następujących oznaczeń, skrótów i symboli:
- a) „chroniona nazwa pochodzenia”, „chronione oznaczenie geograficzne”, „oznaczenie geograficzne”, „ChNP”, „ChOG”, oraz powiązane z nimi symbole, zgodnie z tytułem II;
 - b) „gwarantowana tradycyjna specjalność”, „GTS”, oraz powiązany z nim symbol, zgodnie z tytułem III;
 - c) „produkt górski”, zgodnie z tytułem IV.

2. Zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) może, z inicjatywy Komisji lub w jej imieniu, w sposób scentralizowany finansować wsparcie administracyjne w zakresie: rozwoju, działań przygotowawczych, monitorowania, wsparcia administracyjnego i prawnego, ochrony prawnej, opłat rejestracyjnych, opłat za przedłużenie ważności, opłat za usługi z tytułu monitorowania zgłaszanych znaków towarowych, opłat z tytułu spraw sądowych i wszelkich innych powiązanych środków, niezbędnych do ochrony stosowania oznaczeń, skrótów i symboli odnoszących się do systemów jakości przed niewłaściwym stosowaniem, imitowaniem bądź przywoływaniem lub przed wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzić w błąd konsumentów, na terytorium Unii i w państwach trzecich.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające przepisy dotyczące jednolitej ochrony oznaczeń, skrótów i symboli, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

Artykuł 45

Rola grup

1. Bez uszczerbku dla szczegółowych przepisów dotyczących organizacji producentów i organizacji międzybranżowych ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007, grupom przysługuje prawo do:

- a) udziału w działaniach, których celem jest zapewnienie gwarancji jakości, renomy i autentyczności produktów danej grupy na rynku, poprzez monitorowanie stosowania nazw w handlu oraz – tam gdzie to konieczne – poprzez informowanie właściwych organów, o których mowa w art. 36, lub jakiegokolwiek innego właściwego organu na mocy przepisów art. 13 ust. 3;
- b) podejmowania działań, których celem jest zapewnienie odpowiedniej ochrony prawnej chronionej nazwie pochodzenia lub chronionemu oznaczeniu geograficznemu i intelektualnym prawom własności, które są z nimi bezpośrednio związane;
- c) przygotowywanie działań informacyjnych i promocyjnych, których celem jest przekazywanie konsumentom wiedzy o cechach produktów stanowiących ich wartość dodaną;
- d) rozwoju działań związanych z zapewnianiem zgodności produktu z jego specyfikacją;
- e) podejmowania działań mających na celu poprawę funkcjonowania systemu, w tym do rozwijania wiedzy fachowej na temat gospodarki, przygotowywania analiz gospodarczych, upowszechniania informacji gospodarczych na temat systemu i świadczenia usług doradczych na rzecz producentów;
- f) przyjmowania środków służących zwiększaniu wartości produktów i – tam gdzie to konieczne – podejmowania kroków służących zapobieganiu wszelkim środkom, które są lub mogą być szkodliwe dla wizerunku tych produktów lub służących przeciwdziałaniu tym środkom.

2. Państwa członkowskie mogą zachęcać – używając środków administracyjnych – do tworzenia i funkcjonowania grup na swoich terytoriach. Ponadto państwa członkowskie przekazują Komisji nazwy i adresy grup, o których mowa w art. 3 pkt 2. Komisja podaje te informacje do wiadomości publicznej.

Artykuł 46

Prawo do korzystania z systemów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy podmiot przestrzegający przepisów dotyczących systemów jakości określonych w tytule II i III był uprawniony do objęcia go systemem kontroli zgodności ustanowionym w art. 37.

2. Podmioty, które przetwarzają i przechowują produkt wprowadzany na rynek oznaczony jako gwarantowana tradycyjna specjalność, chroniona nazwa pochodzenia lub chronione oznaczenie geograficzne, lub takie, które wprowadzają przedmiotowe produkty do obrotu, również podlegają kontroli ustanowionej w I niniejszego tytułu.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty chcące przestrzegać przepisów systemu jakości określonego w tytułach III i IV miały taką możliwość i nie napotykały przeszkód w uczestnictwie mających charakter dyskryminacyjny lub pozbawionych obiektywnych podstaw.

Artykuł 47

Opłaty

Bez uszczerbku dla przepisów rozporządzenia (WE) nr 882/2004, w szczególności przepisów tytułu II rozdział VI, państwa członkowskie mogą pobierać opłaty mające pokryć koszty zarządzania systemami jakości ponoszone przez te państwa, w tym koszty poniesione z tytułu obsługi wniosków, oświadczeń o sprzeciwie, wniosków o zmiany i wniosków o cofnięcie rejestracji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

ROZDZIAŁ IV

Proces składania wniosków i rejestracji w odniesieniu do do nazw pochodzenia, oznaczeń geograficznych oraz gwarantowanych tradycyjnych specjalności

Artykuł 48

Zakres procesu składania wniosków

Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się w odniesieniu do systemów jakości ustanowionych w tytule II i tytule III.

Artykuł 49

Wniosek o rejestrację nazw

1. Wnioski o rejestrację nazw w ramach systemów jakości, o których mowa w art. 48, mogą składać wyłącznie grupy pracujące z produktami, których nazwa ma być zarejestrowana. W przypadku „chronionych nazw pochodzenia” lub „chronionych oznaczeń geograficznych” oznaczających transgraniczny obszar geograficzny lub w przypadku „gwarantowanych tradycyjnych specjalności” kilka grup z różnych państw członkowskich lub państw trzecich może złożyć wspólny wniosek o rejestrację.

Pojedyncza osoba fizycznej lub prawna może być traktowana jako grupa, o ile zostanie wykazane, że zostały spełnione są łącznie następujące dwa warunki:

- a) dana osoba jest jedynym producentem, który chce złożyć wniosek o rejestrację;
- b) w odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych zdefiniowany obszar geograficzny ma cechy znacznie różniące się od cech obszarów sąsiadujących lub cechy danego produktu różnią się od cech produktów produkowanych na sąsiednich obszarach.

2. Jeżeli wniosek złożony w ramach systemu określonego w tytule II dotyczy obszaru geograficznego położonego w państwie członkowskim, lub wniosek złożony w ramach systemu określonego w tytule III został przygotowany przez grupę, której siedziba znajduje się w państwie członkowskim, wniosek ten kierowany jest do organów tego państwa członkowskiego.

Państwo członkowskie bada wniosek przy wykorzystaniu właściwych środków, aby sprawdzić, czy jest on uzasadniony i czy spełnia wymogi danego systemu.

3. Państwo członkowskie – w ramach badania wniosku, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi niniejszego artykułu – wszczyna krajową procedurę sprzeciwu, która zapewnia odpowiednie opublikowanie wniosku i pozostawia rozsądny okres, w którym każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes oraz mająca siedzibę lub miejsce pobytu na terytorium tego państwa, może wnieść sprzeciw wobec wniosku.

Państwo członkowskie analizuje dopuszczalność sprzeciwów otrzymanych w ramach systemu określonego w tytule II w świetle kryteriów, o których mowa w art. 10 ust. 1, lub dopuszczalność sprzeciwów otrzymanych w ramach systemu określonego w tytule III w świetle kryteriów, o których mowa w art. 21 ust. 1.

4. Jeżeli – po dokonaniu oceny wszelkich otrzymanych sprzeciwów – państwo członkowskie uzna, że wymogi niniejszego rozporządzenia zostały spełnione, może podjąć decyzję pozytywną i przekazać dokumentację wniosku Komisji. W takim przypadku informuje ono Komisję o dopuszczalnych sprzeciwach zgłoszonych przez osoby fizyczne lub prawne, które w sposób zgodny z prawem wprowadziły odnośne produkty na rynek, używając przedmiotowych nazw nieprzerwanie przez co najmniej pięć lat poprzedzających datę publikacji, o której mowa w ust. 3.

Państwo członkowskie zapewnia, aby wydana przez nie pozytywna decyzja została podana do wiadomości publicznej, oraz aby wszelkie osoby fizyczne i prawne mające uzasadniony interes miały możliwość złożenia odwołania.

Państwo członkowskie zapewnia publikację tej wersji specyfikacji produktu, na której oparta jest jego pozytywna decyzja, i umożliwia elektroniczny dostęp do specyfikacji produktu.

W odniesieniu do chronionej nazwy pochodzenia i chronionego oznaczenia geograficznego państwo członkowskie zapewnia również, aby została należycie opublikowana ta wersja specyfikacji produktu, na której oparta jest decyzja Komisji zgodnie z art. 50 ust. 2.

5. Jeżeli wniosek złożony w ramach systemu określonego w tytule II dotyczy obszaru geograficznego położonego w państwie trzecim, lub jeżeli wniosek złożony w ramach systemu określonego w tytule III został przygotowany przez grupę, której siedziba znajduje się w państwie trzecim, wniosek ten składany jest w Komisji – bezpośrednio lub za pośrednictwem organów danego państwa trzeciego.

6. Dokumenty, o których mowa w niniejszym artykule, są przesyłane do Komisji w jednym z języków urzędowych Unii.

7. Aby usprawnić proces składania wniosków, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych określających zasady przeprowadzania krajowej procedury sprzeciwu w odniesieniu do wspólnych wniosków dotyczących terytorium więcej niż jednego kraju oraz uzupełniających przepisy dotyczące procesu składania wniosków.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur, form i przedstawiania wniosków, w tym wniosków dotyczących więcej niż jednego terytorium krajowego. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

Artykuł 50

Badanie wniosku przez Komisję i publikacja otwierająca procedurę sprzeciwu

1. Komisja bada każdy wniosek otrzymany na mocy art. 49 przy wykorzystaniu właściwych środków, aby sprawdzić, czy jest on uzasadniony i czy spełnia wymogi danego systemu. Badanie wniosku nie powinno trwać dłużej niż sześć miesięcy. Gdy ten termin zostanie przekroczony Komisja pisemnie powiadamia wnioskodawcę o powodach tego przekroczenia.

Komisja co najmniej raz w miesiącu podaje do wiadomości publicznej wykaz nazw, w odniesieniu do których złożono w Komisji wniosek o rejestrację, wraz z datą ich przedłożenia.

2. Jeżeli po rozpatrzeniu wniosku zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy Komisja uzna, że wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu zostały spełnione, publikuje ona w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* następujące informacje:

- a) w przypadku wniosków złożonych w ramach systemu określonego w tytule II, dokument jednolity oraz odesłanie do publikacji specyfikacji produktu;
- b) w przypadku wniosków złożonych w ramach systemu określonego w tytule III, specyfikację.

Artykuł 51

Procedura sprzeciwu

1. Zawiadomienie o sprzeciwie może zostać złożone w Komisji w terminie trzech miesięcy od dnia publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego albo osobę fizyczną lub prawną mającą uzasadniony interes oraz mającą siedzibę na terytorium państwa trzeciego.

Każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes, mająca siedzibę lub miejsce pobytu na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo, z którego pochodzi złożony wniosek, może przedłożyć zawiadomienie o sprzeciwie w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, w terminie, który umożliwia zgłoszenie sprzeciwu zgodnie z akapitem pierwszym.

Zawiadomienie o sprzeciwie zawiera oświadczenie, że wniosek może naruszać warunki określone w niniejszym rozporządze-

niu. Zawiadomienie o sprzeciwie, które nie zawiera takiego oświadczenia jest nieważne.

Komisja bezzwłocznie przekazuje zawiadomienie o sprzeciwie organowi lub jednostce, która złożyła wniosek.

2. Jeżeli w Komisji złożono zawiadomienie o sprzeciwie, a w ślad za nim w terminie dwóch miesięcy złożono uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie, Komisja sprawdza dopuszczalność tego uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie.

3. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania dopuszczalnego uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie Komisja wzywa organ lub osobę, które zgłosiły sprzeciw, oraz organ lub jednostkę, która złożyła wniosek, do podjęcia odpowiednich konsultacji przez rozsądny okres czasu, który nie może przekroczyć trzech miesięcy.

Organ lub osoba, która zgłosiła sprzeciw oraz organ lub jednostka, która złożyła wniosek, bez zbędnej zwłoki rozpoczynają takie konsultacje. Wzajemnie dostarczają sobie odnośnych informacji, by ocenić, czy wniosek o rejestrację jest zgodny z warunkami niniejszego rozporządzenia. W przypadku braku porozumienia informacje te są również przekazywane Komisji.

W każdym momencie w ciągu tych trzech miesięcy Komisja na wniosek wnioskodawcy może przedłużyć termin konsultacji maksymalnie o trzy miesiące.

4. Jeżeli w wyniku odpowiednich konsultacji, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu dokonano znaczących zmian w szczegółowych informacjach opublikowanych zgodnie z art. 50 ust. 2, Komisja powtarza procedurę badania wniosku, o której mowa w art. 50.

5. Zawiadomienie o sprzeciwie, uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie oraz związane z nim dokumenty przesyłane do Komisji zgodnie z ust. 1–4 niniejszego artykułu są sporządzane w jednym z urzędowych języków Unii.

6. Aby ustanowić jasne procedury i terminy zgłaszania sprzeciwu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych uzupełniających przepisy dotyczące procedury zgłaszania sprzeciwu.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe zasady dotyczące procedur, formy i przedstawiania sprzeciwu. Te akty wykonawcze są przyjmowane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

Artykuł 52

Decyzja o rejestracji

1. Jeżeli – na podstawie informacji uzyskanych przez Komisję w toku badania wniosku zgodnie z art. 50 ust. 1 akapit pierwszy – Komisja uzna, że nie spełniono wymogów rejestracji, przyjmuje ona akty wykonawcze odrzucające wniosek. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

2. Jeżeli Komisja nie otrzyma zawiadomienia o sprzeciwie lub uzasadnionego dopuszczalnego oświadczenia o sprzeciwie na mocy art. 51, przyjmuje ona bez stosowania procedury, o której mowa w art. 57 ust. 2, akty wykonawcze rejestrujące nazwę.

3. Jeżeli Komisja otrzyma uzasadnione dopuszczalne oświadczenie o sprzeciwie, podejmuje ona – po przeprowadzeniu właściwych konsultacji, o których mowa w art. 51 ust. 3 oraz uwzględniając wyniki tych konsultacji – następujące działania:

a) jeżeli osiągnięto porozumienie, rejestruje nazwę w drodze aktów wykonawczych przyjętych bez stosowania procedury, o której mowa w art. 57 ust. 2, oraz – w razie potrzeby – zmienia informacje opublikowane na mocy art. 50 ust. 2, pod warunkiem że zmiany te nie mają istotnego charakteru; lub

b) jeżeli nie osiągnięto porozumienia, przyjmuje akty wykonawcze decydujące o rejestracji. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

4. Akty rejestracyjne oraz decyzje o odrzuceniu publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 53

Zmiany w specyfikacji produktu

1. Grupa mająca uzasadniony interes może złożyć wniosek o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu.

Wnioski powinny opisywać i uzasadniać proponowane zmiany.

2. Jeżeli wśród zmian wprowadzanych do specyfikacji występuje choć jedna zmiana, która nie jest nieznaczna, wniosek o zmianę podlega procedurze określonej w art. 49–52.

Jeżeli jednak proponowane zmiany są nieznaczne, Komisja zatwierdza lub odrzuca wnioski. W przypadku zatwierdzenia zmian pociągających za sobą zmianę elementów, o których mowa w art. 50 ust. 2, Komisja publikuje te elementy w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Aby zmianę można było uznać za nieznaczną w przypadku systemu jakości opisanego w tytule II nie może ona:

- a) odnosić się do istotnych cech danego produktu;
- b) zmieniać związku, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. f) ppkt (i) lub (ii);
- c) obejmować zmiany nazwy lub jakiegokolwiek części nazwy danego produktu;
- d) wpływać na określenie obszaru geograficznego; lub
- e) oznaczać dodatkowych ograniczeń w handlu danym produktem lub używanymi do jego wytworzenia surowcami.

Aby zmianę można było uznać za nieznaczną w przypadku systemu jakości opisanego w tytule III nie może ona:

- a) odnosić się do istotnych cech danego produktu;

b) wprowadzać zasadniczych zmian metody produkcji; lub

c) obejmować zmiany nazwy lub jakiegokolwiek części nazwy danego produktu.

Podczas badania wniosku należy skupić się na proponowanej zmianie.

3. Aby usprawnić administracyjny proces obsługi wniosku o zmianę, w tym w przypadkach gdy zmiana nie wymaga zmiany w żadnym dokumencie i gdy dotyczy tymczasowej zmiany w specyfikacji wynikającej z nałożenia obowiązkowych środków sanitarnych lub fitosanitarnych przez organy publiczne, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych uzupełniających zasady obsługi wniosku o zmianę.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur, formy i przedstawienia wniosku o zmianę. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

Artykuł 54

Cofnięcie rejestracji

1. Komisja może – z własnej inicjatywy lub na wniosek dowolnej osoby fizycznej lub prawnej mającej uzasadniony interes – przyjmować akty wykonawcze, aby cofnąć rejestrację chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego lub gwarantowanej tradycyjnej specjalności w przypadku, gdy:

- a) nie zagwarantowano zgodności z wymogami specyfikacji;
- b) od co najmniej siedmiu lat nie wprowadzono do obrotu żadnego produktu w ramach danej gwarantowanej tradycyjnej specjalności, chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego.

Komisja może – na wniosek producentów produktu wprowadzanego na rynek pod daną zarejestrowaną nazwą – cofnąć stosowną rejestrację.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

2. Aby zagwarantować pewność prawa dając wszystkim stronom sposobność obrony własnych praw i uzasadnionych interesów, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 56 aktów delegowanych uzupełniających przepisy dotyczące procesu cofnięcia rejestracji.

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur i formy procesu cofnięcia rejestracji oraz przedstawiania wniosków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 57 ust. 2.

TYTUŁ VI

PRZEPISY PROCEDURALNE I KOŃCOWE

ROZDZIAŁ I

Rolnictwo lokalne i sprzedaż bezpośrednia

Artykuł 55

Sprawozdawczość na temat rolnictwa lokalnego i sprzedaży bezpośredniej

Nie później niż dnia 4 stycznia 2014 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie nowego systemu etykietowania dotyczącego rolnictwa lokalnego i sprzedaży bezpośredniej, aby wspomóc producentów we wprowadzaniu ich produktów na rynek lokalny. Sprawozdanie to będzie się koncentrowało na możliwości wykorzystania nowej etykiety przez rolnika do nadania swojemu produktowi wartości dodanej i powinno uwzględnić inne kryteria, takie jak: możliwość zmniejszenia emisji dwutlenku węgla i odpadów poprzez krótkie łańcuchy produkcji i dystrybucji.

Sprawozdaniu temu w razie konieczności towarzyszyć będą stosowne wnioski ustawodawcze dotyczące stworzenia systemu etykietowania dotyczącego rolnictwa lokalnego i sprzedaży bezpośredniej.

ROZDZIAŁ II

Przepisy proceduralne

Artykuł 56

Wykonywanie przekazywanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 akapit drugi, art. 5 ust. 4, art. 7 ust. 2 akapit pierwszy, art. 12 ust. 5 akapit pierwszy, art. 16 ust. 2, art. 18 ust. 5, art. 19 ust. 2 akapit pierwszy, art. 23 ust. 4 akapit pierwszy, art. 25 ust. 3, art. 29 ust. 4, art. 30, art. 31 ust. 3 i 4, art. 41 ust. 3, art. 42 ust. 2, art. 49 ust. 7 akapit pierwszy, art. 51 ust. 6 akapit pierwszy, art. 53 ust. 3 akapit pierwszy i art. 54 ust. 2 akapit pierwszy powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 3 stycznia 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 2 ust. 1 akapit drugi, art. 5 ust. 4, art. 7 ust. 2 akapit pierwszy, art. 12 ust. 5 akapit pierwszy, art. 16 ust. 2, art. 18 ust. 5, art. 19 ust. 2 akapit pierwszy, art. 23 ust. 4 akapit pierwszy, art. 25 ust. 3, art. 29 ust. 4, art. 30, art. 31 ust. 3 i 4, art. 41 ust. 3, art. 42 ust. 2, art. 49 ust. 7 akapit pierwszy, art. 51 ust. 6 akapit pierwszy, art. 53 ust. 3 akapit pierwszy i art. 54 ust. 2 akapit pierwszy może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy

przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 2 ust. 1 akapit drugi, art. 5 ust. 4, art. 7 ust. 2 akapit pierwszy, art. 12 ust. 5 akapit pierwszy, art. 16 ust. 2, art. 18 ust. 5, art. 19 ust. 2 akapit pierwszy, art. 23 ust. 4 akapit pierwszy, art. 25 ust. 3, art. 29 ust. 4, art. 30, art. 31 ust. 3 i 4, art. 41 ust. 3, art. 42 ust. 2, art. 49 ust. 7 akapit pierwszy, art. 51 ust. 6 akapit pierwszy, art. 53 ust. 3 akapit pierwszy, art. 54 ust. 2 akapit pierwszy wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub, jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Ten termin przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 57

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Polityki Jakości Produktów Rolnych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

ROZDZIAŁ III

Uchylenie i przepisy końcowe

Artykuł 58

Uchylenie

1. Rozporządzenia (WE) nr 509/2006 i (WE) nr 510/2006 tracą moc.

Jednakże w odniesieniu do wniosków dotyczących produktów nieobjętych zakresem stosowania tytułu III niniejszego rozporządzenia i otrzymanych przez Komisję przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, nadal stosuje się art. 13 rozporządzenia (WE) nr 509/2006.

2. Odesłania do uchylonych rozporządzeń należy rozumieć, jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytywać zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 59

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Jednakże art. 12 ust. 3 i art. 23 ust. 3 stosuje się od dnia 4 stycznia 2016 r. bez uszczerbku dla produktów już wprowadzonych do obrotu przed tą datą.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 listopada 2012 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

PRODUKTY ROLNE I ŚRODKI SPOŻYWCZE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2 UST. 1

I. Nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne

- piwo,
- czekolada i produkty pochodne,
- chleb, ciasto, ciastka, wyroby cukiernicze, herbatniki i inne wyroby piekarnicze,
- napoje z ekstraktów roślinnych,
- makarony,
- sól,
- naturalne gumy i żywice,
- pasta musztardowa,
- siano,
- olejki eteryczne,
- korek,
- koszenila,
- kwiaty i rośliny ozdobne,
- bawełna,
- wełna,
- wiklina,
- len międlony,
- skóra,
- futro,
- pierze.

II. Gwarantowane tradycyjne specjalności

- gotowe dania,
 - piwo,
 - czekolada i produkty pochodne,
 - chleb, ciasto, ciastka, wyroby cukiernicze, herbatniki i inne wyroby piekarnicze,
 - napoje z ekstraktów roślinnych,
 - makarony,
 - sól.
-

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI, O KTÓREJ MOWA W ART. 58 UST. 2

Rozporządzenie (WE) nr 509/2006	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 2 ust. 1
art. 1 ust. 2	art. 2 ust. 3
art. 1 ust. 3	art. 2 ust. 4
art. 2 ust. 1 lit. a)	art. 3 pkt 5
art. 2 ust. 1 lit. b)	art. 3 pkt 3
art. 2 ust. 1 lit. c)	—
art. 2 ust. 1 lit. d)	art. 3 pkt 2
art. 2 ust. 2 akapity od pierwszego do trzeciego	—
art. 2 ust. 2 akapit czwarty	—
art. 3	art. 22 ust. 1
art. 4 ust. 1 akapit pierwszy	art. 18 ust. 1
art. 4 ust. 2	art. 18 ust. 2
art. 4 ust. 3 akapit pierwszy	—
art. 4 ust. 3 akapit drugi	art. 18 ust. 3
art. 5 ust. 1	art. 43
art. 5 ust. 2	art. 42 ust. 1
art. 6 ust. 1	art. 19 ust. 1
art. 6 ust. 1 lit. a)	art. 19 ust. 1 lit. a)
art. 6 ust. 1 lit. b)	art. 19 ust. 1 lit. b)
art. 6 ust. 1 lit. c)	art. 19 ust. 1 lit. c)
art. 6 ust. 1 lit. d)	—
art. 6 ust. 1 lit. e)	art. 19 ust. 1 lit. d)
art. 6 ust. 1 lit. f)	—
art. 7 ust. 1 i 2	art. 49 ust. 1
art. 7 ust. 3 lit. a) i b)	art. 20 ust. 1 lit. a) i b)
art. 7 ust. 3 lit. c)	—
art. 7 ust. 3 lit. d)	—
art. 7 ust. 4	art. 49 ust. 2

Rozporządzenie (WE) nr 509/2006	Niniejsze rozporządzenie
art. 7 ust. 5	art. 49 ust. 3
art. 7 ust. 6 lit. a), b) i c)	art. 49 ust. 4
art. 7 ust. 6 lit. d)	art. 20 ust. 2
art. 7 ust. 7	art. 49 ust. 5
art. 7 ust. 8	art. 49 ust. 6
art. 8 ust. 1	art. 50 ust. 1
art. 8 ust. 2 akapit pierwszy	art. 50 ust. 2 lit. b)
art. 8 ust. 2 akapit drugi	art. 52 ust. 1
art. 9 ust. 1 i 2	art. 51 ust. 1
art. 9 ust. 3	art. 21 ust. 1 i 2
art. 9 ust. 4	art. 52 ust. 2
art. 9 ust. 5	art. 52 ust. 3 i 4
art. 9 ust. 6	art. 51 ust. 5
art. 10	art. 54
art. 11	art. 53
art. 12	art. 23
art. 13 ust. 1	—
art. 13 ust. 2	—
art. 13 ust. 3	—
art. 14 ust. 1	art. 36 ust. 1
art. 14 ust. 2	art. 46 ust. 1
art. 14 ust. 3	art. 37 ust. 3 akapit drugi
art. 15 ust. 1	art. 37 ust. 1
art. 15 ust. 2	art. 37 ust. 2
art. 15 ust. 3	art. 39 ust. 2
art. 15 ust. 4	art. 36 ust. 2
art. 16	—
art. 17 ust. 1 i 2	art. 24 ust. 1
art. 17 ust. 3	art. 24 ust. 2

Rozporządzenie (WE) nr 509/2006	Niniejsze rozporządzenie
art. 18	art. 57
art. 19 ust. 1 lit. a)	—
art. 19 ust. 1 lit. b)	art. 49 ust. 7 akapit drugi
art. 19 ust. 1 lit. c)	art. 49 ust. 7 akapit pierwszy
art. 19 ust. 1 lit. d)	art. 22 ust. 2
art. 19 ust. 1 lit. e)	art. 51 ust. 6
art. 19 ust. 1 lit. f)	art. 54 ust. 1
art. 19 ust. 1 lit. g)	art. 23 ust. 4
art. 19 ust. 1 lit. h)	—
art. 19 ust. 1 lit. i)	—
art. 19 ust. 2	art. 25 ust. 1
art. 19 ust. 3 lit. a)	—
art. 19 ust. 3 lit. b)	art. 25 ust. 2
art. 20	art. 47
art. 21	art. 58
art. 22	art. 59
załącznik I	załącznik I (część II)

Rozporządzenie (WE) nr 510/2006	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 2 ust. 1 i 2
art. 1 ust. 2	art. 2 ust. 3
art. 1 ust. 3	art. 2 ust. 4
art. 2	art. 5
art. 3 ust. 1 akapit pierwszy	art. 6 ust. 1
art. 3 ust. 1 akapit drugi i trzeci	art. 41 ust. 1, 2 i 3
art. 3 ust. 2, 3 i 4	art. 6 ust. 2, 3 i 4
art. 4	art. 7
art. 5 ust. 1	art. 3 pkt 2 i art. 49 ust. 1

Rozporządzenie (WE) nr 510/2006	Niniejsze rozporządzenie
art. 5 ust. 2	art. 49 ust. 1
art. 5 ust. 3	art. 8 ust. 1
art. 5 ust. 4	art. 49 ust. 2
art. 5 ust. 5	art. 49 ust. 3
art. 5 ust. 6	art. 9
art. 5 ust. 7	art. 8 ust. 2
art. 5 ust. 8	—
art. 5 ust. 9 akapit pierwszy	—
art. 5 ust. 9 akapit drugi	art. 49 ust. 5
art. 5 ust. 10	art. 49 ust. 6
art. 5 ust. 11	—
art. 6 ust. 1 akapit pierwszy	art. 50 ust. 1
art. 6 ust. 2 akapit pierwszy	art. 50 ust. 2 lit. a)
art. 6 ust. 2 akapit drugi	art. 52 ust. 1
art. 7 ust. 1	art. 51 ust. 1 akapit pierwszy
art. 7 ust. 2	art. 51 ust. 1 akapit drugi
art. 7 ust. 3	art. 10
art. 7 ust. 4	art. 52 ust. 2 i art. 52 ust. 4
art. 7 ust. 5	art. 51 ust. 3 i art. 52 ust. 3 i 4
art. 7 ust. 6	art. 11
art. 7 ust. 7	art. 51 ust. 5
art. 8	art. 12
art. 9	art. 53
art. 10 ust. 1	art. 36 ust. 1
art. 10 ust. 2	art. 46 ust. 1
art. 10 ust. 3	art. 37 ust. 3 akapit drugi
art. 11 ust. 1	art. 37 ust. 1
art. 11 ust. 2	art. 37 ust. 2

Rozporządzenie (WE) nr 510/2006	Niniejsze rozporządzenie
art. 11 ust. 3	art. 39 ust. 2
art. 11 ust. 4	art. 36 ust. 2
art. 12	art. 54
art. 13 ust. 1	art. 13 ust. 1
art. 13 ust. 2	art. 13 ust. 2
art. 13 ust. 3	art. 15 ust. 1
art. 13 ust. 4	art. 15 ust. 2
art. 14	art. 14
art. 15	art. 57
art. 16 lit. a)	art. 5 ust. 4 akapit drugi
art. 16 lit. b)	—
art. 16 lit. c)	—
art. 16 lit. d)	art. 49 ust. 7
art. 16 lit. e)	—
art. 16 lit. f)	art. 51 ust. 6
art. 16 lit. g)	art. 12 ust. 7
art. 16 lit. h)	—
art. 16 lit. i)	art. 11 ust. 3
art. 16 lit. j)	—
art. 16 lit. k)	art. 54 ust. 2
art. 17	art. 16
art. 18	art. 47
art. 19	art. 58
art. 20	art. 59
załączniki I i II	załącznik I (część I)